

Hotline

От: Галина Сергіївна Щербата <foi+request-27075-c018b431@dostup.pravda.com.ua>
Отправлено: 23 октября 2017 г. 16:57
Кому: FOI requests at Омбудсмен
Тема: Інформаційний запит - 75с13с17През.дит.війниКУпАП_Зв

Доброго дня!

Прошу підтвердити отримання цього електронного листа за призначенням відповідно до приписів ст.7 Розділу III «Порядку роботи з електронними документами у діловодстві та їх підготовки до передавання на архівне зберігання», затвердженого Наказом Міністерства юстиції України від 11.11.2014 № 1886/5. NB! Офіційно повідомляю, що цей письмовий електронний лист підписаний мною простим електронним підписом відповідно до нормативних приписів шляхом додавання до електронних даних, що складають текст листа, даних в електронній формі, призначених для ідентифікації мене як підписувача листа – а саме власноручного підпису у вигляді мого власного прізвища та ініціалів друкованими літерами такого вигляду: «Г.С. Щербата». Для особливо обдарованих: власне підпису передує підказка у вигляді слова «Підпис» з наступною двокрапкою. Щоб зрозуміти, що це означає, прошу залучити до прочитання цього листа письменних працівників секретаріату, які ходили в школу і вчили правила української пунктуації. P.S. Роз'яснюю, що при підписуванні цієї скарги я керувалася приписами ст.19.1 Конституції України, яка дозволяє мені, як і будь-якій іншій людині, робити все, що прямо не заборонене законом. Форма та спосіб мого електронного підпису під цією скаргою вільно обрані мною серед запроваджених в реальне життя можливостей, наданих сучасними науковими досягненнями в галузі електроніки, в межах доступних опцій комп'ютерної техніки.

Цей лист є запитом на доступ до публічної інформації.

Цей лист є заявою на отримання інформації, необхідної мені для реалізації моїх прав людини.

Цей лист є запитом на доступ до моїх персональних даних та їх захист.

Цей лист є зверненням за захистом моїх порушених прав людини шляхом квазі-судової процедури в порядку закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», в сукупності із законом України «Про звернення громадян».

У цьому листі я об'єднала вимоги, право на які передбачене законами України «Про інформацію», «Про звернення громадян», «Про доступ до публічної інформації», «Про захист персональних даних», а саме: а) ЗАПИТ в порядку закону України «Про доступ до публічної інформації»; б) ЗАЯВУ, в порядку закону України «Про інформацію» в сукупності із законом України «Про звернення громадян»; в) СКАРГУ, в порядку квазі-судової процедури, передбаченої законом України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», в сукупності із законом України «Про звернення громадян»; г) ЗАПИТ в порядку закону України «Про захист персональних даних».

При об'єднанні кількох звернень в одному листі я керувалася приписами ст.19.1 Конституції України, яка дозволяє мені, як і будь-якій іншій людині, робити все, що прямо не заборонене законом. Оскільки жодним законом України ні прямо, ні опосередковано не заборонене об'єднання в одному документі кількох таких вимог, я скористалася своїм конституційним правом, і подаю їх в одному листі.

I. Факти

1. 14.04.17 о 15-45 я звернулась до Президента України п. Петра Порошенка з електронним письмовим листом «Скарга №13с-17 про винищення (истребление) владою українських дітей війни» і просила, серед іншого: негайно звернутись до Конституційного Суду України, відповідно до ст.150.2 Конституції України, з конституційним поданням про невідповідність ст.ст.3, 6, 8, 19, 21, 22, 24, 27, 28, 43, 46, 48, 92, 95 Конституції України (неконституційність) пункту 5) статті 63 розділу I закону України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України щодо реформи міжбюджетних відносин» від 28.12.2014 №79-VIII в частині доповнення розділу VI "Прикінцеві та перехідні положення" Бюджетного кодексу України новим пунктом 26; ст.7 закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік», ст.7 закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік», ст.7 закону України «Про Державний бюджет України на 2017 рік» 1) в частині встановлення прожиткового мінімуму на 2015, 2016 та 2017 роки без повноважень на такі рішення та 2) в частині визначення прожиткового мінімуму в розмірі, суттєво заниженому в порівнянні з вимогами ст.46, 48

Конституції України; пункту 9 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік», пункту 11 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік», пункту 6 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2017 рік» ст.34 закону України «Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України» №76-VIII від 28.12.2014, постанови Кабінету міністрів України від 28.12.11 №1381 в частині антиконституційного зменшення розміру доплати пенсії дитині війни; в порядку законодавчої ініціативи, негайно подати до Верховної Ради України законопроект про встановлення заборони 10-кратного перевищення будь-яких бюджетних виплат в рахунок заробітної плати та соціальних виплат, в розрахунку на місяць, в порівнянні з мінімальними аналогічними виплатами; в порядку законодавчої ініціативи, подати до Верховної Ради України законопроект про внесення змін до Кримінального кодексу України, яким доповнити вказаний кодекс усіма злочинами, передбаченими ст.ст.7 та 8 Римського статуту міжнародного кримінального суду як злочинами проти людяності та воєнними злочинами, за національним кримінальним правом; забезпечити, усіма наявними повноваженнями, якнайшвидшу беззастережну ратифікацію Україною Римського статуту міжнародного кримінального суду на умовах цього статуту; подати інформацію про наведені в цій скарзі та встановлені в ході перевірки факти злочинів проти людяності, скоєні та скоювані щодо усіх українських пенсіонерів-дітей війни, Раді Безпеки ООН для наступної її передачі Прокурору МКС та уможливлення проведення останньою розслідування; подати інформацію про наведені в цій скарзі та встановлені в ході перевірки факти злочинів проти людяності, скоєні щодо усіх українських пенсіонерів-дітей війни, Прокурору МКС для уможливлення проведення нею розслідування, за приписами ст.15 Римського статуту міжнародного кримінального суду, proprio motu (за власною ініціативою).

1.1. Електронний письмовий лист «Скарга №13с-17 про винищення (истребление) владою українських дітей війни» підписаний мною простим електронним підписом відповідно до нормативних приписів шляхом додавання до електронних даних, що складають текст листа, даних в електронній формі, призначених для ідентифікації мене як підписувача листа – а саме власноручного підпису у вигляді мого власного прізвища та ініціалів друкованими літерами такого вигляду: «Г.С. Щербата». Власне підпису передувала підказка у вигляді слова «Підпис» з наступною двокрапкою.

1.2. При підписуванні електронного письмового листа «Скарга №13с-17 про винищення (истребление) владою українських дітей війни» я керувалася приписами ст.19.1 Конституції України, яка дозволяє мені, як і будь-якій іншій людині, робити все, що прямо не заборонене законом. Форма та спосіб мого електронного підпису під електронним письмовим листом «Скарга №13с-17 про винищення (истребление) владою українських дітей війни» вільно обрані мною серед запроваджених в реальне життя можливостей, наданих сучасними науковими досягненнями в галузі електроніки, в межах доступних опцій комп'ютерної техніки.

1.3. Далі наводиться повний текст «Скарги №13с-17 про винищення (истребление) владою українських дітей війни» (цитата):

«Прошу підтвердити отримання цього електронного листа за призначенням відповідно до приписів ст.7 Розділу III «Порядку роботи з електронними документами у діловодстві та їх підготовки до передавання на архівне зберігання», затвердженого Наказом Міністерства юстиції України від 11.11.2014 № 1886/5.

Президенту України п. Петру Порошенку

01220, м. Київ, вул. Банкова, 11, anna.kiliova@apu.gov.ua, vidkrytist@apu.gov.ua; Щербата Галина Сергіївна, людина з інвалідністю 1А групи

21037, м. Вінниця, xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

С К А Р Г А №13с-17 про винищення (истребление) владою українських дітей війни

I. Факти

1. Все життя я пропрацювала сільською учителькою, а в даний час є людиною з інвалідністю 1А групи, протягом понад 17 років не ходжу через інвалідність. Я є також дитиною війни.

2. Відповідно до ст.6 закону України №2195-IV від 18.11.04р. "Про соціальний захист дітей війни", з 01.01.2006 року мені надане право на підвищення мізерної пенсії, а саме: «Дітям війни пенсії або щомісячне довічне грошове утримання чи державна соціальна допомога, що виплачується замість пенсії, підвищуються на 30 відсотків мінімальної пенсії за віком». Однак, в законному розмірі підвищення пенсії не виплачувалась мені, як і іншим дітям війни, ніколи. Всіма правдами і неправдами злочинна влада Януковича обдирала український народ, спираючи на бідність країни та відсутність грошей в бюджеті. В 2014 році – новою владою! – внесені зміни до вказаного закону (закон № 76-VIII від 28.12.2014), яким право визначення розміру підвищення передано КМУ. А КМУ ще за Януковича, 28 грудня 2011р. ухвалив постанову №1381, за якою розмір підвищення складає всього 66,43 грн., або менше 18% від первинного, тобто, конституційного, розміру, яка працює і сьогодні.

2.1. Саме тому, серед іншого, люди пішли на Майдан. І лише після Революції ми дізнались, що, виявляється, усі пограбовані з людей гроші щодня тонами вивозили посіпаки Януковича. Ось чому грошей не було! Ось куди вони насправді йшли!

3. Незважаючи на Революцію Гідності, таке ж свавілля продовжує і теперішня так звана «демократична» влада. В даний час продовжується виплата підвищення пенсії як дитині війни на підставі не закону, а постанови КМУ часів Януковича №1381 в розмірі всього 66,43 грн. Більше того, системне пограбування народу постійно «узаконюється» шляхом офіційного урізання усіх і так мізерних соціальних виплат та такого самого офіційного «переливання» пограбованих коштів в сотисячні та мільйонні зарплати і пенсії чиновників. Зокрема:

3.1. Ще до спливу року від Революції Гідності законом України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України щодо реформи міжбюджетних відносин» від 28.12.2014 №79-VIII (<http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/79-19>) внесені зміни до Бюджетного кодексу України, зокрема, п.5) ст.63 розділу I цього закону ухвалене наступне:

«I. Внести до Бюджетного кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., №50-51, ст. 572) такі зміни:

63. У розділі VI "Прикінцеві та перехідні положення":

5) доповнити пунктами 17-27 такого змісту:

«26. Установити, що норми і положення статей 20, 21, 22, 23, 30, 31, 37, 39, 48, 50, 51, 52 та 54 Закону України "Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи" (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 13, ст. 178); статей 5 та 6 Закону України "Про соціальний захист дітей війни" (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., № 4, ст. 94); Закону України "Про індексацію грошових доходів населення" (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 15, ст. 111); частин першої та другої статті 9, статей 14, 22, 36, 37 та 43 Закону України "Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб" (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 29, ст. 399); частини другої статті 12, пункту "ж" частини першої статті 77 Основ законодавства України про охорону здоров'я (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 4, ст. 19); статей 12, 13, 14, 15 та 16 Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 45, ст. 425); статті 9 Закону України "Про основні засади соціального захисту ветеранів праці та інших громадян похилого віку в Україні" (Відомості Верховної Ради України, 1994 р., № 4, ст. 18); статті 43 Гірничого закону України (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 50, ст. 433); статей 6-1, 6-2, 6-3 та 6-4 Закону України "Про жертви нацистських переслідувань" (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 24, ст. 182); статті 4 Закону України "Про встановлення державної допомоги постраждалим учасникам масових акцій громадського протесту та членам їх сімей" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 12, ст. 187); Закону України "Про вищу освіту" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 37-38, ст. 2004); частини першої статті 25, частини другої статті 35, частини четвертої статті 36, частини п'ятої статті 41, статті 57, частини другої статті 61 Закону України "Про освіту" (Відомості Верховної Ради України, 1996 р., № 21, ст. 84); абзацу другого частини шостої статті 11, частин першої, другої, п'ятої статті 14, статті 21, абзаців другого - дев'ятого частини першої статті 25 Закону України "Про загальну середню освіту" (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 28, ст. 230); абзацу першого частини другої, абзаців другого, четвертого та п'ятого частини третьої статті 18, абзацу третього частини четвертої статті 21, абзацу першого частини першої статті 22 Закону України "Про позашкільну освіту" (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 46, ст. 393); частини другої статті 14, абзацу другого частини шостої статті 16, абзацу другого частини третьої статті 30, частини п'ятої статті 35 Закону України "Про дошкільну освіту" (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 49, ст. 259); абзацу другого частини першої статті 26, статті 28 Закону України "Про зайнятість населення" (Відомості Верховної Ради України, 2013 р., № 24, ст. 243); статті 5 Закону України "Про підвищення престижності шахтарської праці" (Відомості Верховної Ради України, 2008 р., № 42-43, ст. 293); частини першої статті 25, статті 26 Закону України "Про дипломатичну службу" (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 5, ст. 29); частини третьої статті 22, частини третьої статті 29 Закону України "Про культуру" (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 24, ст. 168); статті 14 Закону України "Про Суспільне телебачення і радіомовлення України" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 27, ст. 904); статті 44 Закону України "Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності" (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 45, ст. 397); частини третьої статті 119, статті 250 Кодексу законів про працю України (Відомості Верховної Ради УРСР, 1971 р., додаток до № 50, ст. 375); частини другої статті 13, частини першої статті 14, абзацу сьомого частини другої статті 21 Закону України "Про театри і театральну справу" (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., № 26, ст. 350); абзаців восьмого та дев'ятого частини другої статті 28 Закону України "Про музеї та музейну справу" (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 25, ст. 191); частини четвертої статті 19 Закону України "Про охорону праці" (Відомості Верховної Ради

України, 2003 р., № 2, ст. 10); частини четвертої статті 23, частин третьої, дев'ятнадцятої, двадцятої, двадцять дев'ятої статті 24, частини третьої статті 34 Закону України "Про наукову та науково-технічну діяльність" (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 2-3, ст. 20); частин третьої, четвертої та п'ятої статті 26 Закону України "Про фізичну культуру і спорт" (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., № 7, ст. 50); частини третьої статті 69, статті 129, частини першої статті 144 Закону України "Про судоустрій і статус суддів" (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., №№ 41-45, ст. 529); пункту 6 розділу VI "Прикінцеві та перехідні положення" Закону України "Про безоплатну правову допомогу" (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 51, ст. 577); абзацу п'ятого частини третьої статті 5, частини п'ятої статті 19 Закону України "Про охорону дитинства" (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 30, ст. 142); абзацу другого пункту 30 частини першої статті 26 Закону України "Про місцеве самоврядування в Україні" (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., № 24, ст. 170); другого речення частини п'ятої статті 6 Закону України "Про пріоритетність соціального розвитку села та агропромислового комплексу в народному господарстві" (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 32, ст. 453); абзацу третього частини другої статті 47 Закону України "Про професійно-технічну освіту" (Відомості Верховної Ради України, 1998 р., № 32, ст. 215); частини третьої статті 15 Закону України "Про бібліотеки і бібліотечну справу" (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 23, ст. 177); частин четвертої, п'ятої, шостої статті 14 Закону України "Про державну підтримку засобів масової інформації та соціальний захист журналістів" (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., № 50, ст. 302); частини першої статті 25 Закону України "Про оздоровлення та відпочинок дітей" (Відомості Верховної Ради України, 2008 р., № 45, ст. 313); Закону України "Про державну службу" (Відомості Верховної Ради України, 2012 р., № 26, ст. 273); статті 16 Закону України "Про запобігання корупції" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 49, ст. 2056); частини першої статті 21 Закону України "Про військовий обов'язок і військову службу" (Відомості Верховної Ради України, 2006 р., № 38, ст. 324); абзаців третього і четвертого підпункту 8 пункту 8 розділу I Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення оборонно-мобілізаційних питань під час проведення мобілізації" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 29, ст. 942); статті 9-1, абзаців першого і другого пункту 2 статті 15 Закону України "Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей" (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 15, ст. 190); частини сьомої статті 21 Закону України "Про Національну гвардію України" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 17, ст. 594), абзацу шостого частини третьої статті 6 Закону України "Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію" (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., № 16, ст. 255); статей 6 і 7 Закону України "Про відновлення прав осіб, депортованих за національною ознакою" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 26, ст. 896); статті 81, частин шістнадцятої, сімнадцятої, вісімнадцятої статті 86, пунктів 13, 14 розділу XIII "Перехідні положення" Закону України від 14 жовтня 2014 року "Про прокуратуру" застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевого бюджетів та бюджетів фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування).

3.2. Законом України «Про Державний бюджет України на 2015 рік» від 28.12.2014 №80-VIII (<http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/80-19>) ухвалено таке:

3.2.1. ст.7: «Установити у 2015 році прожитковий мінімум на одну особу в розрахунку на місяць у розмірі з 1 січня 2015 року - 1176 гривень, з 1 вересня - 1330 гривень, а для основних соціальних і демографічних груп населення:

дітей віком до 6 років: з 1 січня 2015 року - 1032 гривень, з 1 вересня - 1167 гривень;

дітей віком від 6 до 18 років: з 1 січня 2015 року - 1286 гривень, з 1 вересня - 1455 гривень;

працездатних осіб: з 1 січня 2015 року - 1218 гривень, з 1 вересня - 1378 гривень;

осіб, які втратили працездатність: з 1 січня 2015 року - 949 гривень, з 1 вересня - 1074 гривні.

3.2.2. п.9 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ:

«9. Установити, що:

...

норми і положення статей 20, 21, 22, 23, 30, 31, 37, 39, 48, 50, 51, 52 та 54 Закону України "Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи" (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 13, ст. 178 із наступними змінами), статей 5 та 6 Закону України "Про соціальний захист дітей війни" (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., № 4, ст. 94 із наступними змінами), Закону України "Про індексацію грошових доходів населення" (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 15, ст. 111 із наступними змінами), статей 14, 22, 36, 37 та 43 Закону України "Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб" (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 29, ст. 399 із наступними змінами), частини другої статті 12, пункту "ж" частини першої статті 77 Основ законодавства України про охорону здоров'я (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 4, ст. 19 із наступними змінами), статей 12, 13, 14, 15 та 16 Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту"

(Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 45, ст. 425 із наступними змінами), статті 9 Закону України "Про основні засади соціального захисту ветеранів праці та інших громадян похилого віку в Україні" (Відомості Верховної Ради України, 1994 р., № 4, ст. 18 із наступними змінами), статті 43 Гірничого закону України (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 50, ст. 433 із наступними змінами), статей 6-1, 6-2, 6-3 та 6-4 Закону України "Про жертви нацистських переслідувань" (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 24, ст. 182 із наступними змінами), стаття 4 Закону України "Про встановлення державної допомоги постраждалим учасникам масових акцій громадського протесту та членам їх сімей" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 12, ст. 187), Закону України "Про вищу освіту" (Голос України, 2014 р., 08, 06.08.2014, № 148, Урядовий кур'єр, 2014 р., 08, 13.08.2014, № 146, Офіційний вісник України, 2014 р., № 63 (15.08.2014), ст. 1728); частини першої статті 25, частини другої статті 35, частини четвертої статті 36, частини п'ятої статті 41, статті 57, частини другої статті 61 Закону України "Про освіту" (Відомості Верховної Ради УРСР, 1991 р., № 34, ст. 451); абзацу другого частини шостої статті 11, частин першої, другої, п'ятої статті 14, статті 21, абзацу другого - дев'ятого частини першої статті 25 Закону України "Про загальну середню освіту" (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 28, ст. 230; 2014 р., № 2, ст. 41); абзацу першого частини другої, абзаців другого, четвертого та п'ятого частини третьої статті 18, абзацу третього частини четвертої статті 21, абзацу першого частини першої статті 22 Закону України "Про позашкільну освіту" (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 46, ст. 393; 2005 р., № 26, ст. 1484; 2014 р., № 2-3, ст. 41); частини другої статті 14, абзацу другого частини шостої статті 16, абзацу другого частини третьої статті 30, частини п'ятої статті 35 Закону України "Про дошкільну освіту" (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 49, ст. 259); абзацу другого частини першої статті 26, статті 28 Закону України "Про зайнятість населення" (Відомості Верховної Ради України, 2013 р., № 24, ст. 243); статті 5 Закону України "Про підвищення престижності шахтарської праці" (Відомості Верховної Ради України, 2008 р., № 42-43, ст. 293; 2013 р., № 30, ст. 341); абзацу першого статті 25, статті 26 Закону України "Про дипломатичну службу" (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 5, ст. 29; 2011 р., № 31, ст. 296); частини третьої статті 22, частини третьої статті 29 Закону України "Про культуру" (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 24, ст. 168); статті 14 Закону України "Про суспільне телебачення і радіомовлення України" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 27, ст. 904); статті 44 Закону України "Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності" (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 45, ст. 397); частини третьої статті 119, статті 250 Кодексу законів про працю України (Відомості Верховної Ради УРСР, 1971 р., додаток до № 50, ст. 375 із наступними змінами); частини другої статті 13, частини першої статті 14, абзацу восьмого статті 21 Закону України "Про театри і театральну справу" (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., № 26, ст. 350); абзаців восьмого та дев'ятого частини другої статті 28 Закону України "Про музеї та музейну справу" (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 25, ст. 191); частини четвертої статті 19 Закону України "Про охорону праці" (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 49, ст. 668); частин четвертої статті 23, частин третьої, дев'ятнадцятої, двадцятої, двадцять дев'ятої статті 24, частини третьої статті 34 Закону України "Про наукову та науково-технічну діяльність" (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 12, ст. 165); частин третьої, четвертої та п'ятої статті 26 Закону України "Про фізичну культуру і спорт" (Відомості Верховної Ради України, 1994 р., № 14, ст. 80); Закону України "Про судоустрій і статус суддів" (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., №№ 41-45, ст. 529 із наступними змінами); абзацу п'ятого частини третьої статті 5, частини п'ятої статті 19 Закону України "Про охорону дитинства" (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 30, ст. 142); абзацу другого пункту тридцятого частини першої статті 26 Закону України "Про місцеве самоврядування в Україні" (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., № 24, ст. 170); другого речення частини п'ятої статті 6 Закону України "Про пріоритетність соціального розвитку села та агропромислового комплексу в народному господарстві" (Відомості Верховної Ради УРСР, 1990 р., № 45, ст. 602); абзацу третього частини другої статті 47 Закону України "Про професійно-технічну освіту" (Урядовий кур'єр, 1998 р., 03, 12.03.98, № 48-49, Відомості Верховної Ради України, 1998 р., № 32, ст. 215; Офіційний вісник України, 1998 р., № 9 (19.03.98), ст. 319); частини третьої статті 15 Закону України "Про бібліотеки і бібліотечну справу" (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 7 (14.02.95), ст. 45); частин четвертої, п'ятої, шостої статті 14 Закону України "Про державну підтримку засобів масової інформації та соціальний захист журналістів" (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., № 50, ст. 302); частини першої статті 25 Закону України "Про оздоровлення та відпочинок дітей" (Відомості Верховної Ради України, 2008 р., № 45, ст. 313; 2009 р., № 41, ст. 597); Закону України "Про державну службу" (Відомості Верховної Ради України, 2012 р., № 26, ст. 273; із змінами, внесеними законами України від 20 листопада 2012 року № 5483-VI та від 19 грудня 2013 року № 714-VII), частини першої статті 21 Закону України "Про військовий обов'язок і військову службу" (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 27, ст. 385), абзаців третього - четвертого підпункту 8 пункту 8 розділу I Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення оборонно-мобілізаційних питань під час проведення мобілізації" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 29, ст. 942), пункту 3 статті 8, статей 9-1, 12 Закону

України "Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей" (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 15, ст. 190); частин п'ятої та сьомої статті 21 Закону України "Про Національну гвардію України" (Офіційний вісник України, 2014 р., № 24, ст. 728), статей 1, 9, 40, 48-1 Житлового кодексу Української РСР (Відомості Верховної Ради УРСР, 1983 р., додаток до № 28, ст. 573); статей 6 і 7 Закону України "Про відновлення прав осіб, депортованих за національною ознакою" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 26, ст. 896); частини другої статті 33, статті 81 Закону України "Про прокуратуру" (Голос України, 25.10.2014, №206) застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевого бюджетів та бюджетів фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування».

3.3. Законом України «Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України» від 28.12.2014 №76-VIII (<http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/76-19>) Верховна Рада України вирішила: «34. У Законі України "Про соціальний захист дітей війни" (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., №4, ст.94; 2006 р., №9-11, ст. 96, №19-20, ст. 166; 2008 р., №№ 5-8, ст. 78; 2010 р., №19, ст.150): 2) у частині першій статті 6 слова "у розмірі надбавки, встановленої для учасників війни" замінити словами "у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України".

3.4. Усі ці горезвісні закони ухвалені одного дня – напередодні Новорічних свят. Це такі новорічні подарунки нової влади багатостраждальному народу України.

3.5. Але на цьому «подарунки» не закінчилися. Законом України «Про Державний бюджет України на 2016 рік» від 25.12.2015 №928-VIII (<http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/928-19>), знову під ялинку, Верховна Рада України «подарувала» народу таке:

3.5.1. ст.7:«Установити у 2016 році прожитковий мінімум на одну особу в розрахунку на місяць у розмірі з 1 січня 2016 року - 1330 гривень, з 1 травня - 1399 гривень, з 1 грудня - 1544 гривень, а для основних соціальних і демографічних груп населення:

дітей віком до 6 років: з 1 січня 2016 року - 1167 гривень, з 1 травня - 1228 гривень, з 1 грудня - 1355 гривень; дітей віком від 6 до 18 років: з 1 січня 2016 року - 1455 гривень, з 1 травня - 1531 гривня, з 1 грудня - 1689 гривень;

працевдатних осіб: з 1 січня 2016 року - 1378 гривень, з 1 травня - 1450 гривень, з 1 грудня - 1600 гривень;

осіб, які втратили працевдатність: з 1 січня 2016 року - 1074 гривні, з 1 травня - 1130 гривень, з 1 грудня - 1247 гривень»;

3.5.2. п.11 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ: «11. {Положення пункту 11 Прикінцевих положень у тій частині, яка передбачає, що норми і положення Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевих бюджетів та бюджету Фонду соціального страхування України, визнане неконституційним згідно з Рішенням Конституційного Суду № 5-рп/2016 від 08.07.2016} Установити, що норми і положення частин першої та другої статті 9, статей 14, 22, 36, 37 та 43 Закону України "Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб" (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 29, ст. 399 із наступними змінами); частини другої статті 12, пункту "ж" частини першої статті 77 Основ законодавства України про охорону здоров'я (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 4, ст. 19 із наступними змінами); статті 4 Закону України "Про встановлення державної допомоги постраждалим учасникам масових акцій громадського протесту та членам їх сімей" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 12, ст. 187); Закону України "Про вищу освіту" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 37-38, ст. 2004); частини другої статті 35, частини п'ятої статті 41, статті 57, частини другої статті 61 Закону України "Про освіту" (Відомості Верховної Ради УРСР, 1991 р., № 34, ст. 451); частин першої, другої, п'ятої статті 14, статті 21, абзаців другого - десятого частини першої статті 25 Закону України "Про загальну середню освіту" (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 28, ст. 230; 2014 р., № 2, ст. 41); абзацу першого частини другої, абзаців другого, четвертого частини третьої статті 18, абзацу третього частини четвертої статті 21, частини першої статті 22 Закону України "Про позашкільну освіту" (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., № 46, ст. 393; 2005 р., № 26, ст. 1484; 2014 р., № 2-3, ст. 41); частини другої статті 14, частини третьої статті 30 Закону України "Про дошкільну освіту" (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 49, ст. 259); статті 5 Закону України "Про підвищення престижності шахтарської праці" (Відомості Верховної Ради України, 2008 р., № 42-43, ст. 293; 2013 р., № 30, ст. 341); частин першої та третьої статті 25, статті 26 Закону України "Про дипломатичну службу" (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 5, ст. 29; 2011 р., № 31, ст. 296); частини третьої статті 22, абзацу другого частини першої, частини третьої статті 29 Закону України "Про культуру" (Відомості Верховної Ради України, 2011 р., № 24, ст. 168); статті 14 Закону України "Про Суспільне телебачення і радіомовлення України" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 27, ст. 904); статті 44 Закону України "Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності" (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 45, ст. 397); частини третьої статті

119, статті 250 Кодексу законів про працю України (Відомості Верховної Ради УРСР, 1971 р., додаток до № 50, ст. 375 із наступними змінами); частини другої статті 13, частини першої статті 14, абзацу сьомого частини другої статті 21 Закону України "Про театри і театральну справу" (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., № 26, ст. 350); абзаців восьмого та дев'ятого частини другої статті 28 Закону України "Про музеї та музейну справу" (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 25, ст. 191); Закону України "Про наукову і науково-технічну діяльність"; частин третьої, четвертої та п'ятої статті 26 Закону України "Про фізичну культуру і спорт" (Відомості Верховної Ради України, 1994 р., № 14, ст. 80); Закону України "Про судоустрій і статус суддів" (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., № 41-45, ст. 529); Закону України "Про внесення змін до деяких законів України щодо державної підтримки учасників бойових дій та їхніх дітей, дітей, один із батьків яких загинув у районі проведення антитерористичних операцій, бойових дій чи збройних конфліктів або під час масових акцій громадянського протесту, дітей, зареєстрованих як внутрішньо переміщені особи, для здобуття професійно-технічної та вищої освіти" (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 30, ст. 271); абзацу п'ятого частини третьої статті 5, частин п'ятої, чотирнадцятої - шістнадцятої статті 19 Закону України "Про охорону дитинства" (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 30, ст. 142); статей 41 та 441, абзацу третього частини другої статті 47 Закону України "Про професійно-технічну освіту" (Відомості Верховної Ради України, 1998 р., № 32, ст. 215); частини третьої статті 15 Закону України "Про бібліотеки і бібліотечну справу" (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 7, ст. 45); частин четвертої - шостої статті 14 Закону України "Про державну підтримку засобів масової інформації та соціальний захист журналістів" (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., № 50, ст. 302); абзацу десятого частини першої статті 1, частини першої статті 24, частини першої статті 25 Закону України "Про оздоровлення та відпочинок дітей" (Відомості Верховної Ради України, 2008 р., № 45, ст. 313; 2009 р., № 41, ст. 597); пункту 14 частини другої статті 18 Закону України "Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 50-51, ст. 2057); Закону України "Про державну службу" (Відомості Верховної Ради України, 2012 р., № 26, ст. 273; із змінами, внесеними законами України від 20 листопада 2012 року № 5483-VI та від 19 грудня 2013 року № 714-VII); частини першої статті 21, частини дванадцятої статті 29 Закону України "Про військовий обов'язок і військову службу" (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 27, ст. 385); пункту 3 статті 8, статей 91, 11, 12, абзаців першого і другого пункту 2 статті 15 Закону України "Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей" (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 15, ст. 190); частин п'ятої та сьомої статті 21 Закону України "Про Національну гвардію України" (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 17, ст. 594); статей 1, 9, 40, 481 Житлового кодексу Української РСР (Відомості Верховної Ради УРСР, 1983 р., додаток до № 28, ст. 573); частини другої статті 33, статті 81 Закону України "Про прокуратуру" (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 2-3, ст. 12); абзацу шостого частини третьої статті 6 Закону України "Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію" (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., № 16, ст. 255); частин третьої, сьомої та одинадцятої статті 119 Кодексу цивільного захисту України (Відомості Верховної Ради України, 2013 р., № 34-35, ст. 458); Закону України "Про Національну поліцію" (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 40-41, ст. 379); Закону України "Про пробацію" (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 13, ст. 93) застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевих бюджетів та бюджету Фонду соціального страхування України.

3.6. Законом України «Про Державний бюджет України на 2017 рік» від 21.12.2016 №1801-VIII (<http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1801-19>) Верховна Рада України вирішила: «Стаття 7. Установити у 2017 році прожитковий мінімум на одну особу в розрахунку на місяць у розмірі з 1 січня 2017 року - 1544 гривні, з 1 травня - 1624 гривні, з 1 грудня - 1700 гривень, а для основних соціальних і демографічних груп населення: дітей віком до 6 років: з 1 січня 2017 року - 1355 гривень, з 1 травня - 1426 гривень, з 1 грудня - 1492 гривні; дітей віком від 6 до 18 років: з 1 січня 2017 року - 1689 гривень, з 1 травня - 1777 гривень, з 1 грудня - 1860 гривень;

працездатних осіб: з 1 січня 2017 року - 1600 гривень, з 1 травня - 1684 гривні, з 1 грудня - 1762 гривні; осіб, які втратили працездатність: з 1 січня 2017 року - 1247 гривень, з 1 травня - 1312 гривень, з 1 грудня - 1373 гривні».

3.7. в даний час доплата мені пенсії як дитині війни складає так само, як і при Януковичу – 66,43 гривні, і така сума виплачується на підставі постанови Кабінету міністрів України від 28.12.11 №1381.

4. , п.9 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік», ст.34 закону України» Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України».

5. Наведеними актами в черговий раз влада ревізувала тематичний соціальний закон, в черговий раз обікравши український народ на користь власних захмарних статків. Однак, історія вже знає, чим завершилась аналогічна ревізія. Існує чимало рішень Конституційного Суду України, які визнали неконституційними такі ж спроби узаконити обкрадання українців владою (за виключенням єдиного рішення КСУ від 26.12.2011 № 20-рп/2011 – злочинного рішення часів Януковича). Наприклад,

5.1. в Рішенні КСУ від 22.09.05 року №5-рп/2005 Конституційний суд України вказав на таке: (абз.4 п.5.2 мотивувальної частини), «Згідно зі статтею 22 Конституції України конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані (частина друга), при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод (частина третя). Скасування конституційних прав і свобод — це їх офіційна (юридична або фактична) ліквідація. Звуження змісту та обсягу прав і свобод є їх обмеженням. У традиційному розумінні діяльності визначальними поняття змісту прав людини є умови і засоби, які становлять можливості людини, необхідні для задоволення потреб її існування та розвитку. Обсяг прав людини — це їх сутнісна властивість, виражена кількісними показниками можливостей людини, які відображені відповідними правами, що не є однорідними і загальними. Загальновизнаним є правило, згідно з яким сутність змісту основного права в жодному разі не може бути порушена».

5.2. в Рішенні КСУ від 09.07.07 року №6-рп/2007 Конституційний суд України вказав на таке: (починаючи з п.3.1. мотивувальної частини):«У Конституції України Україну проголошено демократичною, соціальною, правовою державою (стаття 1), визнано, що найвищою соціальною цінністю в Україні є людина, її права і свободи та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави, а їх утвердження і забезпечення є головним обов'язком держави (стаття 3), права і свободи людини є невідчужуваними та непорушними (стаття 21), їх зміст і обсяг при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не може бути звужений (стаття 22).

Аналіз законодавчої діяльності Верховної Ради України свідчить про те, що при прийнятті законів про Державний бюджет України систематично зупиняється дія інших законів України щодо надання пільг, компенсацій і гарантій, які є складовою конституційного права громадян на соціальний захист і достатній рівень життя кожного (статті 46, 48 Конституції України).

Зупинення дії законів є способом тимчасового припинення їх дії в часі та/або за колом осіб і має здійснюватися відповідно до вимог Конституції України. Ця юридична процедура знаходиться в органічному зв'язку із скасуванням законів, внесенням до них змін та доповнень. Отже, у такому випадку законом про Державний бюджет України припиняється на певний строк правове регулювання відносин у сфері соціального захисту, зупиняється дія механізму реалізації конституційних соціально-економічних прав громадян, що призводить до обмеження права на соціальний захист. Систематичне зупинення законами про Державний бюджет України дії чинних законів України щодо надання пільг, компенсацій і гарантій фактично скасовує їх дію.

Зупинення дії положень законів, якими визначено права і свободи громадян, їх зміст та обсяг, є обмеженням прав і свобод і може мати місце лише у випадках, передбачених Основним Законом України. У статті 64 Конституції України вичерпно визначено такі випадки, а саме передбачено, що в умовах воєнного або надзвичайного стану можуть встановлюватися окремі обмеження прав і свобод людини із зазначенням строку дії цих обмежень, та визначено ряд прав і свобод, які не можуть бути обмежені за жодних обставин. Внаслідок зупинення на певний час дії чинних законів України, якими встановлено пільги, компенсації чи інші форми соціальних гарантій, відбувається фактичне зниження життєвого рівня громадян, який не може бути нижчим від встановленого законом прожиткового мінімуму (частина третя статті 46 Конституції України), та порушується гарантоване у статті 48 Конституції України право кожного на достатній життєвий рівень. Отже, відповідно до частини третьої статті 22, статті 64 Конституції України право громадян на соціальний захист, інші соціально-економічні права можуть бути обмежені, у тому числі зупиненням дії законів (їх окремих положень), лише в умовах воєнного або надзвичайного стану на певний строк.

Таку правову позицію Конституційний Суд України висловив у Рішенні від 20 березня 2002 року N 5-рп/2002 (справа щодо пільг, компенсацій і гарантій) (пункт 6 мотивувальної частини).

3.2. Утверджуючи і забезпечуючи права і свободи громадян, держава окремими законами України встановила певні соціальні пільги, компенсації і гарантії, що є складовою конституційного права на соціальний захист і юридичними засобами здійснення цього права, а тому відповідно до частини другої статті 6, частини другої статті 19, частини першої статті 68 Конституції України вони є загальнообов'язковими, однаковою мірою мають додержуватися органами державної влади, місцевого самоврядування, їх посадовими особами. Невиконання державою своїх соціальних зобов'язань щодо окремих осіб ставить громадян у нерівні умови, підриває принцип довіри особи до держави, що закономірно призводить до порушення принципів соціальної, правової держави.

Принципи соціальної держави втілено також у ратифікованих Україною міжнародних актах: Міжнародному пакті про економічні, соціальні і культурні права 1966 року, Європейській соціальній хартії (переглянутій) 1996 року, Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року, та рішеннях Європейського суду з прав людини. Зокрема, згідно зі статтею 12 Європейської соціальної хартії (переглянутої) 1996 року держава зобов'язана підтримувати функціонування системи соціального забезпечення, її задовільний рівень, докладати зусиль для її поступового посилення тощо.

Конституційний Суд України неодноразово розглядав за зверненнями суб'єктів права на конституційне подання справи і приймав рішення, у яких визнавав окремі положення законів про Державний бюджет України щодо зупинення або обмеження пільг, компенсацій і гарантій такими, що не відповідають Конституції України (рішення Конституційного Суду України від 20 березня 2002 року N5-рп/2002 (справа щодо пільг, компенсацій і гарантій), від 17 березня 2004 року N7-рп/2004 (справа про соціальний захист військовослужбовців та працівників правоохоронних органів), від 1 грудня 2004 року N20-рп/2004 (справа про зупинення дії або обмеження пільг, компенсацій і гарантій), від 11 жовтня 2005 року N8-рп/2005 (справа про рівень пенсії і щомісячного довічного грошового утримання). Проте, незважаючи на зазначені рішення Конституційного Суду України, ревізія законами про Державний бюджет України пільг, компенсацій і гарантій, яку започатковано у 1995 році, набула системного характеру.

4. У частині другій статті 8 Конституції України встановлено вимогу щодо законів України – усі вони приймаються виключно на основі Конституції України і повинні відповідати їй.

До повноважень Верховної Ради України як єдиного органу законодавчої влади в Україні належить прийняття законів (пункт 3 частини першої статті 85, стаття 91 Конституції України). Виключно законами України встановлюються, зокрема, Державний бюджет України і бюджетна система України (пункт 1 частини другої статті 92 Конституції України). Державний бюджет України затверджується щорічно Верховною Радою України на період з 1 січня по 31 грудня, а за особливих обставин – на інший період (частина перша статті 96 Конституції України), шляхом прийняття відповідного закону.

Питання складення, розгляду, затвердження, звіту та контролю за використанням коштів Державного бюджету України регламентовані положеннями статей 95, 96, 97, 98 Конституції України та Бюджетним кодексом України (2542-14) (далі – Кодекс).

Вимоги щодо змісту закону про Державний бюджет України містяться в частині другій статті 95 Конституції України, положення якої конкретизовано у статті 38 Кодексу (2542-14).

Встановлений частиною другою статті 95 Конституції України, частиною другою статті 38 Кодексу (2542-14) перелік правовідносин, які регулюються законом про Державний бюджет України, є вичерпним.

Зі змісту наведених положень Конституції України та Кодексу (2542-14) вбачається, що закон про Державний бюджет України як правовий акт, чітко зумовлений поняттям бюджету як плану формування та використання фінансових ресурсів, має особливий предмет регулювання, відмінний від інших законів України – він стосується виключно встановлення доходів та видатків держави на загальносуспільні потреби, зокрема і видатків на соціальний захист і соціальне забезпечення, тому цим законом не можуть вноситися зміни, зупинятися дія чинних законів України, а також встановлюватися інше (додаткове) правове регулювання відносин, що є предметом інших законів України. Таке положення закріплено і в частині третій статті 27 Кодексу (2542-14).

Метою і особливістю закону про Державний бюджет України є забезпечення належних умов для реалізації положень інших законів України, які передбачають фінансові зобов'язання держави перед громадянами, спрямовані на їх соціальний захист, у тому числі й надання пільг, компенсацій і гарантій. Отже, при прийнятті закону про Державний бюджет України мають бути дотримані принципи соціальної, правової держави, верховенства права, забезпечена соціальна стабільність, а також збережені пільги, компенсації і гарантії, заробітна плата та пенсії для забезпечення права кожного на достатній життєвий рівень (стаття 48 Конституції України).

Оскільки предмет закону про Державний бюджет України чітко визначений у Конституції України, Кодексі (2542-14), то цей закон не може скасовувати чи змінювати обсяг прав і обов'язків, пільг, компенсацій і гарантій, передбачених іншими законами України.

5. Проаналізувавши зазначені положення Конституції України, Кодексу (2542-14), практику зупинення законом про Державний бюджет України дії інших законів України, Конституційний Суд України дійшов висновку, що зупинення законом про Державний бюджет України дії інших законів України щодо надання пільг, компенсацій і гарантій, внесення змін до інших законів України, встановлення іншого (додаткового) правового регулювання відносин, ніж передбачено законами України, не відповідає статтям 1, 3, частині другій статті 6, частині другій статті 8, частині другій статті 19, статтям 21, 22, пункту 1 частини другої статті 92, частинам першій, другій, третій статті 95 Конституції України.

Таким чином, Верховна Рада України не повноважна при прийнятті закону про Державний бюджет України включати до нього положення про внесення змін до чинних законів України, зупиняти дію окремих законів України та/або будь-яким чином змінювати визначене іншими законами України правове регулювання суспільних відносин»;

п.1 резолютивної частини: «Визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), такі положення Закону України “Про Державний бюджет України на 2007 рік”:

(абз. 7) - пункту 12 статті 71 (489-16), яким зупинено на 2007 рік дію статті 6 Закону України “Про соціальний захист дітей війни” (2195-15), з урахуванням статті 111 цього Закону;

(абз.21) - статті 111 (489-16), за якою підвищення до пенсії або щомісячного довічного грошового утримання чи державної соціальної допомоги, яка виплачується замість пенсії, відповідно до статті 6 Закону України “Про соціальний захист дітей війни” виплачується особам, які є інвалідами (крім тих, на яких поширюється дія Закону України “Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту”), у розмірі 50 відсотків від розміру надбавки, встановленої для учасників війни»;

п.4 резолютивної частини: «Звернути увагу Верховної Ради України, Президента України, Кабінету Міністрів України на необхідність додержання положень статей 1, 3, 6, 8, 19, 22, 95, 96 Конституції України, статей 4, 27, частини другої статті 38 Бюджетного кодексу України (2542-14) при підготовці, прийнятті та введенні в дію закону про Державний бюджет України».

5.3. в Рішенні КСУ від 22.05.08 №10-рп/2008 Конституційний суд України вказав на таке: «п. 5 мотивувальної частини: «5. Проведений Конституційним Судом України порівняльно-правовий аналіз відповідних норм Конституції України, оспорюваних положень Закону (107-17), інших правових актів та виходячи з правових позицій Конституційного Суду України стосовно ініційованих у конституційних поданнях питань дає підстави для таких висновків.

5.3. (абз.2 та 3): Ухвалюючи Рішення від 9 липня 2007 року №6-рп/2007 (справа про соціальні гарантії громадян), Конституційний Суд України звернув увагу Верховної Ради України, Президента України, Кабінету Міністрів України на необхідність додержання положень статей 1, 3, 6, 8, 19, 22, 95, 96 Конституції України, статей 4, 27, частини другої статті 38 Кодексу (2542-14) при підготовці, прийнятті та введенні в дію закону про Держбюджет. Ця рекомендація ґрунтувалася на правових позиціях Суду, висловлених у зазначеному Рішенні, відповідно до яких: стаття 38 Кодексу (2542-14) конкретизує вимоги частини другої статті 95 Конституції України щодо змісту закону про Держбюджет; у сукупності вказані статті Кодексу (2542-14) і Конституції України визначають вичерпний перелік правовідносин, які повинні регулюватися законом про Держбюджет — встановлення тільки доходів та видатків держави на загальносуспільні потреби, а тому закон про Держбюджет не може скасовувати чи змінювати обсяг прав і обов’язків, пільг, компенсацій і гарантій, передбачених іншими законами України (абзаци четвертий, п’ятий, шостий, восьмий пункту 4 мотивувальної частини). У зв’язку з цим Конституційний Суд України дійшов висновку, що “зупинення законом про Державний бюджет України дії інших законів України щодо надання пільг, компенсацій і гарантій, внесення змін до інших законів України, встановлення іншого (додаткового) правового регулювання відносин, ніж передбачено законами України, не відповідає статтям 1, 3, частині другій статті 6, частині другій статті 8, частині другій статті 19, статтям 21, 22, пункту 1 частини другої статті 92, частинам першій, другій, третій статті 95 Конституції України” (абзац перший пункту 5 мотивувальної частини).

При прийнятті оспорюваного Закону (107-17) всупереч зазначеним правовим позиціям законодавець вийшов за межі правового регулювання бюджетних відносин: зупинив дію окремих положень законів (стаття 67 розділу I) (107-17) і вніс до ряду законодавчих актів зміни і доповнення та визнав деякі з них нечинними (розділ II).

5.4. Конституція України у статті 92 визначила сфери, зокрема бюджетну, які мають врегульовуватися виключно законом. Закон про Держбюджет є основним фінансовим документом держави. Через своє спеціальне призначення цей закон не повинен регулювати відносини в інших сферах суспільного життя. Конституція України не надає закону про Держбюджет вищої юридичної сили стосовно інших законів. Таким чином, Конституційний Суд України дійшов висновку, що законом про Держбюджет не можна вносити зміни до інших законів, зупиняти їх дію чи скасовувати їх, оскільки з об’єктивних причин це створює протиріччя у законодавстві, і як наслідок — скасування та обмеження прав і свобод людини і громадянина.

7.1. Однією з конституційних гарантій прав і свобод людини і громадянина є недопущення їх скасування (частина друга статті 22 Конституції України) чи звуження їх змісту та обсягу при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів (частина третя статті 22 Конституції України).

(абз.3) Тлумачення словосполучення “звуження змісту та обсягу прав і свобод людини і громадянина”, що міститься в частині третій статті 22 Конституції України, Конституційний Суд України дав у Рішенні від 22 вересня 2005 року N 5-рп/2005 (справа про постійне користування земельними ділянками), згідно з яким

“конституційні права і свободи гарантуються і не можуть бути скасовані (частина друга), при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод (частина третя). Скасування конституційних прав і свобод — це їх офіційна (юридична або фактична) ліквідація. Звуження змісту та обсягу прав і свобод є їх обмеженням. У традиційному розумінні діяльності визначальними поняття змісту прав людини є умови і засоби, які становлять можливості людини, необхідні для задоволення потреб її існування та розвитку. Обсяг прав людини — це їх сутнісна властивість, виражена кількісними показниками можливостей людини, які відображені відповідними правами, що не є однорідними і загальними”. При цьому Конституційний Суд України зазначив, що “загально визнаним є правило, згідно з яким сутність змісту основного права в жодному разі не може бути порушена” (абзац четвертий підпункту 5.2 пункту 5 мотивувальної частини).

(абз.4) Отже, визнання Законом (107-17) правових актів такими, що втратили чинність, зупинення їх дії, внесення до них змін і доповнень стосовно закріплених в них прав і свобод людини і громадянина Конституційний Суд України вважає скасуванням або обмеженням цих прав і свобод».

5.4. Наведені рішення КСУ прямо підтверджують антиконституційність і сучасних аналогічних законів, релевантних питанню.

6. Є і нещодавнє рішення КСУ, яке так само підтверджує антиконституційність правових актів, наведених в п.4 цього звернення. Це рішення стосується п.11 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік», який є братом-близнюком п.9 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік»:

п.9 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік»:

«9. Установити, що: ...норми і положення... статей 5 та 6 Закону України "Про соціальний захист дітей війни"... застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевого бюджетів та бюджетів фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування».

п.11 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік»:

«11. Установити, що норми і положення... Закону України "Про судоустрій і статус суддів" ... застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевих бюджетів та бюджету Фонду соціального страхування України».

6.1. Рішенням від 08.07.16 №5-рп/2016 Конституційний суд України вказав на таке:

6.1.1. абз.2 п.1 мотивувальної частини: «Верховний Суд України обґрунтовує своє клопотання тим, що надання Кабінету Міністрів України повноважень застосовувати норми і положення Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ від 7 липня 2010 року № 2453–VI зі змінами щодо порядку та розмірів фінансування судової влади виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевих бюджетів та бюджету Фонду соціального страхування України порушує засади поділу державної влади в Україні на законодавчу, виконавчу та судову, не відповідає правовій визначеності як елементу принципу верховенства права та гарантіям незалежності суддів, а також створює загрозу для функціонування судової системи в цілому»;

6.1.2. п.2.1 мотивувальної частини: «2.1. Україна відповідно до статей 1, 6 Основного Закону України є демократичною, правовою державою, в якій державна влада здійснюється на засадах її функціонального поділу та балансу між законодавчою, виконавчою та судовою гілками влади завдяки системі стримувань і противаг для досягнення цілей і завдань, передбачених Конституцією України.

Метою функціонального поділу державної влади на законодавчу, виконавчу та судову є, зокрема, розмежування повноважень між різними органами державної влади, що означає самостійне виконання кожним із них своїх функцій та здійснення повноважень відповідно до Конституції та законів України. Згідно із частиною другою статті 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.»

6.1.3. абз.2-6 п.2.2 мотивувальної частини: «Відповідно до статті 75 Основного Закону України єдиним органом законодавчої влади в Україні є парламент – Верховна Рада України. До виключних повноважень парламенту належить, зокрема, прийняття законів України (пункт 3 частини першої статті 85 Конституції України).

Повноваження єдиного органу законодавчої влади в Україні не можуть передаватись іншим органам чи посадовим особам, про що неодноразово вказував у своїх рішеннях Конституційний Суд України (рішення від 14 грудня 2000 року №15-рп/2000 та від 17 жовтня 2002 року № 17-рп/2002).

Кабінет Міністрів України є вищим органом у системі органів виконавчої влади, який у своїй діяльності керується Конституцією та законами України, а також указами Президента України та постановами Верховної

Ради України, прийнятими відповідно до Конституції та законів України, видає постанови і розпорядження в межах своєї компетенції (частини перша, третя статті 113, частина перша статті 117 Основного Закону України). Пунктом 11 Прикінцевих положень Закону №928 Верховна Рада України надала Кабінету Міністрів України повноваження застосовувати норми і положення Закону №2453 у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевих бюджетів та бюджету Фонду соціального страхування України, тобто вирішувати своїми актами питання фінансування органів судової влади.

Надання Кабінету Міністрів України таких повноважень означає, що вони поширюються на положення Закону №2453, зокрема, щодо: визначення кількості суддів у судах загальної юрисдикції; виплати винагороди народним засідателям; розміру суддівської винагороди; відпустки судді; забезпечення житлових умов судді; забезпечення потреб судді, пов'язаних з його діяльністю; забезпечення державного захисту суддів та членів їхніх сімей; питань соціального страхування судді; медичного обслуговування та санаторно-курортного лікування суддів та членів їхніх сімей; порядку та розмірів виплати пенсії або щомісячного довічного грошового утримання судді у відставці; забезпечення функціонування судової влади; засад фінансування судів; порядку фінансування судів; матеріального, побутового забезпечення та соціального захисту працівників судової системи (частина четверта статті 19, частина перша статті 64, статті 133, 134, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 143, 145, 146, 147 Закону №2453).

Зазначені положення Закону №2453 стосуються питань забезпечення державою фінансування та належних умов для функціонування судів і діяльності суддів, що відповідно до пункту 14 частини першої статті 92, частини першої статті 130 Основного Закону України мають врегульовуватися лише законами України, а не актами Кабінету Міністрів України, як це передбачено пунктом 11 Прикінцевих положень Закону №928»; 6.1.4. вирішальна та резолютивна частини: «Таким чином, Конституційний Суд України дійшов висновку, що оспорюване положення пункту 11 Прикінцевих положень Закону №928 у тій частині, яка передбачає, що норми і положення Закону №2453 застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевих бюджетів та бюджету Фонду соціального страхування України, надає Кабінету Міністрів України повноваження на свій розсуд визначати видатки Державного бюджету України на фінансування судів і діяльності суддів, чим порушує конституційні засади поділу державної влади в Україні та становить загрозу для незалежності суддів, гарантування якої є забезпеченням конституційного права особи на судовий захист.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 153 Конституції України, статтями 51, 61, 63, 65, 67, 69, 71, 73 Закону України „Про Конституційний Суд України“, Конституційний Суд України вирішив:

1. Визнати таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним), положення пункту 11 Прикінцевих положень Закону України „Про Державний бюджет України на 2016 рік“ від 25 грудня 2015 року №928–VIII у тій частині, яка передбачає, що норми і положення Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ (Відомості Верховної Ради України, 2010р., №41–45, ст.529) застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевих бюджетів та бюджету Фонду соціального страхування України.
2. Положення пункту 11 Прикінцевих положень Закону України „Про Державний бюджет України на 2016 рік“ від 25 грудня 2015 року №928–VIII у тій частині, яка передбачає, що норми і положення Закону України „Про судоустрій і статус суддів“ (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., №41–45, ст.529) застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України, виходячи з наявних фінансових ресурсів державного і місцевих бюджетів та бюджету Фонду соціального страхування України, визнане неконституційним, втрачає чинність з дня ухвалення Конституційним Судом України цього рішення».
7. Таким чином, кумулятивна логіка ЧОТИРЬОХ наведених релевантних рішень Конституційного суду України прямо вказує на антиконституційність постанови Кабінету міністрів України від 28.12.11 №1381, п.9 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік», ст.34 закону України» Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України», якими я обкрадена так само, як і сотні тисяч інших громадян України зі статусом дитини війни.
8. Крім того, влада обкрадає мільйони українців, включаючи і мене, шляхом маніпуляцій з прожитковим мінімумом (далі – ПМ). Робиться це ще в один неконституційний спосіб – шляхом свавільного обрізання конституційного прожиткового мінімуму (далі – КПМ) та запровадження, натомість, умоглядного розміру прожиткового мінімуму, повністю відірваного від купівельної вартості КПМ та вдвічі меншого від нього в грошовому виразі, який з апломбом встановлюється в законах про бюджет (далі – бюджетний прожитковий мінімум, БПМ) і на практиці чомусь використовується владою як базовий державний соціальний стандарт на певний рік. Це – шахрайство чистої води.

8.1. Так, відповідно до Конституції України,

8.1.1. ст.46.3: «Пенсії, інші види соціальних виплат та допомоги, що є основним джерелом існування, мають забезпечувати РІВЕНЬ ЖИТТЯ, не нижчий від прожиткового мінімуму, встановленого законом».

8.1.2. ст.48: «Кожен має право на достатній ЖИТТЄВИЙ РІВЕНЬ для себе і своєї сім'ї, що включає достатнє харчування, одяг, житло».

8.2. На виконання ст.ст.46, 48 Конституції України ухвалений закон України «Про прожитковий мінімум», який в ст.1 і встановив прожитковий мінімум як РІВЕНЬ ЖИТТЯ, а саме надав його поняття: «Прожитковий мінімум - вартісна величина достатнього для забезпечення нормального функціонування організму людини, збереження його здоров'я набору продуктів харчування (далі - набір продуктів харчування), а також мінімального набору непродовольчих товарів (далі - набір непродовольчих товарів) та мінімального набору послуг (далі - набір послуг), необхідних для задоволення основних соціальних і культурних потреб особистості». Це означає, що РІВЕНЬ ЖИТТЯ прожиткового мінімуму – вартісна величина ДОСТАТНЬОГО для забезпечення нормального функціонування організму людини, збереження його здоров'я набору продуктів харчування, а також мінімального набору непродовольчих товарів та мінімального набору послуг, необхідних для задоволення основних соціальних і культурних потреб особистості.

8.3. Перелік набору продуктів харчування, набору непродовольчих товарів і набору послуг (далі – Перелік) затверджений постановами Кабінету Міністрів України від 14.04.2000 №656 «Про затвердження наборів продуктів харчування, наборів непродовольчих товарів та наборів послуг для основних соціальних і демографічних груп населення», та прийнятою на її заміну постановою Кабінету Міністрів України від 11.10.16 №780 з такою ж назвою.

8.4. Наступним кроком став закон України від 05.10.2000 №2017-III «Про державні соціальні стандарти та державні соціальні гарантії», який в ст.1 продублював поняття та складові прожиткового мінімуму як РІВНЯ ЖИТТЯ, встановлені законом України «Про прожитковий мінімум», а в ст.6 визначив цей прожитковий мінімуму, встановлений законом, «БАЗОВИМ державним соціальним стандартом, на основі якого визначаються державні соціальні гарантії та стандарти у сферах доходів населення, житлово-комунального, побутового, соціально-культурного обслуговування, охорони здоров'я та освіти». Тобто, прожитковий мінімум як базовий державний соціальний стандарт є завжди реальний набір товарів та послуг, але ніяк не уможлядні грошові суми, взяті зі стелі та відірвані від купівельної оцінки цього реального набору товарів та послуг.

8.5. А далі Кабмін має ВСТАНОВЛЮВАТИ конкретний РОЗМІР чергового прожиткового мінімуму, відповідний ст.46 та 48 Конституції України, тобто, РІВНЯ ЖИТТЯ (= купівельна вартість Переліку в конкретний момент часу), який потім ЗАТВЕРДЖУЄ Верховна Рада в законі про бюджет. КМУ має встановити КПМ як вартість Переліку шляхом підрахунку купівельної вартості усіх складових Переліку, на конкретний час, та наступного ухвалення власного рішення про встановлення КПМ на певний період часу.

8.6. Однак, насправді не існує жодного рішення КМУ про встановлення КПМ, і в усіх законах про бюджет Верховна Рада ВСТАНОВЛЮЄ прожитковий мінімум, а не ЗАТВЕРДЖУЄ той, щоб раніше мав бути встановлений Кабміном, тобто, де-факто діє без законних повноважень на такі дії, та ще й за відсутності фактичних підстав (встановленого КМУ КПМ). Тобто, ВРУ встановлює бюджетний прожитковий мінімум «від балди» - «по поняттям», а не за Конституцією та законом. Крім того, судячи з оприлюдненої на сайті МСПУ статистики (<http://www.msp.gov.ua/timeline/Pokazniki-socialnoi-sferi.html>, <http://www.msp.gov.ua/news/10482.html>, <http://www.msp.gov.ua/news/12286.html>), Радівський (читай – Кабмінівський) БПМ немає нічого спільного з конституційним КПМ (= купівельною вартістю Переліку), оскільки часто не досягає навіть половини останнього (і це якщо повірити на слово МСПУ – хоча насправді і там реальний ПМ (фактичний ПМ = ФПМ) обрізають щонайменше вдвічі-втричі. Так, за офіційними даними: Прожитковий мінімум у 2015-2016 роках (за законом та фактичний)

Міс.

рік	на одну особу для дітей віком до 6 років			для дітей віком від 6 до 18 років			для працездатних осіб							
	закон	факт	%	закон	факт	%	закон	факт	%	закон	факт	%		
2015														
Січ.15	1176	1536	77	1032	1477	70	1286	1877	68	1218	1611	76	949	1224
	78													
Лют.15	1176	1605	73	1032	1535	67	1286	1952	66	1218	1687	72	949	1276
	74													
Бер.15	1176	1757	67	1032	1669	62	1286	2137	60	1218	1851	66	949	1391
	68													

Кві.15	1176 52	2211	53	1032	2109	49	1286	2593	50	1218	2317	53	949	1822
Тра.15	1176 46	2466	48	1032	2356	44	1286	2858	45	1218	2580	47	949	2055
Чер.15	1176 45	2555	46	1032	2419	43	1286	2930	44	1218	2681	45	949	2113
Лип.15	1176 44	2571	46	1032	2439	42	1286	2934	44	1218	2698	45	949	2135
Сер.15	1176 46	2497	47	1032	2381	43	1286	2873	45	1218	2610	47	949	2084
Вер.15	1330 51	2518	53	1167	2421	48	1455	2925	50	1378	2624	53	1074	2100
Жов.15	1330 54	2388	56	1167	2308	51	1455	2815	52	1378	2488	55	1074	1972
Лис.15	1330 52	2487	53	1167	2401	49	1455	2930	50	1378	2591	53	1074	2052
Гру.15	1330 52	2493	53	1167	2418	48	1455	2951	49	1378	2594	53	1074	2060
2016														
Січ.16	1330 51	2482	54	1167	2460	47	1455	3001	48	1378	2546	54	1074	2093
Лют.16	1330 51	2485	54	1167	2465	47	1455	2996	49	1378	2551	54	1074	2095
Бер.16	1330 51	2491	53	1167	2481	47	1455	3014	48	1378	2555	54	1074	2097
Кві.16	1330 51	2496	53	1167	2488	47	1455	3020	48	1378	2560	54	1074	2102
Тра.16	1399 51	2615	53	1228	2609	47	1531	3144	49	1450	2679	54	1130	2220
Чер.16	1399 50	2683	52	1228	2644	46	1531	3177	48	1450	2767	52	1130	2262
Лип.16	1399 49	2709	52	1228	2689	46	1531	3208	48	1450	2780	52	1130	2300
Сер.16	1399 50	2669	52	1228	2657	46	1531	3169	48	1450	2736	53	1130	2269
Вер.16	1399 50	2687	52	1228	2683	46	1531	3204	48	1450	2751	53	1130	2282
Жов.16	1399 49	2719	51	1228	2722	45	1531	3260	47	1450	2779	52	1130	2309
Лис.16	1399 47	2810	50	1228	2814	44	1531	3364	46	1450	2872	50	1130	2389
Гру.16	1544 51	2862	54	1355	2868	47	1689	3428	49	1600	2924	55	1247	2436

8.6.1. Така суттєва розбіжність демонструє страшні факти: офіційно встановлюваний ВРУ в антиконституційний спосіб БПМ не має нічого спільного навіть з тим принизливим Переліком, який де-факто не охоплює навіть третини мінімальних фізіологічних та соціальних потреб сучасного українця. Це означає, що фактична=конституційна вартість ПМ ніколи не застосовується в політиці та бюджетному законодавстві України: щороку українські нувориші малюють цифри БПМ з великим апломбом, але «по поняттям», а Перелік існує собі автономно – «для меблів». Аналогічною є і ситуація з бюджетом-2017.

9. За стандартами ООН, абсолютна світова межа злиднів (крайня межа виживання) визначена Світовим Банком за купівельною спроможністю паритетних цін в США в 2011 році (2011 PPP), і складає 1.90\$США /день. Це означає, що в світі неможливо на меншу суму купити мінімально необхідного харчування. Це означає, що менший рівень доходів є абсолютною загрозою для життя людини. Рівень бідності для України, за встановленими ООН стандартами, відповідає 5,05 \$США /день за купівельною здатністю \$США ще 1995 року. За підрахунками ООН – а рівень життя, а відтак, і бідності в Україні ООН рахує виключно за рівнем фактичного прожиткового мінімуму, – за межею бідності в Україні в 2016 році мешкали 60% населення України.

9.1. Опосередковано підтвердив оцінку ООН, включаючи і щодо рівня життя в Україні в 2017 році, Прем'єр-міністр України Гройсман В.Б. 07.04.17 під час «Години запитань до уряду» в Верховній Раді він публічно повідомив, що 85% пенсіонерів отримують пенсію на рівні мінімальної. А це – мільйони українців, і живуть вони на рівні нижче абсолютної світової межі злиднів – менше 1.90\$США /день.

9.2. Така ситуація є системною та систематичною в Україні, оскільки встановлена на рівні закону.

10. Реально виплачувана мені пенсія, що є єдиним джерелом мого існування, заробленим за все життя важкою працею, складає в середньому половину, а то й менше, фактичного прожиткового мінімуму, та 1,5\$США на день, і не досягає нижньої критичної межі 1,90\$США, що є загрозливим для мого життя. Це означає, що влада вбиває мене голодом.

10.1. Повільно вбиваючи мене, влада також піддає мене жорстоким катуванням: постійна руйнація здоров'я спричиняє чисельні хвороби, які, разом з постійним недоїданням, завдають мені щоденних мук.

10.2. В аналогічному становищі загрози життю та катуванням з боку влади знаходяться усі понад 85% – мільйони – пенсіонерів України.

11. Водночас, за даними відкритих джерел, топ-чиновники державних структур України виплачують собі шалені суми у формі офіційної зарплатні за рахунок народних коштів. Зокрема,

11.1. Восени 2016 року Прем'єр-міністр України Гройсман В.Б. встановив особисто собі та усім членам Кабінету-Міністрів України щомісячну зарплату в сумі 100 000 грн. При цьому він ще й заплатив собі та колегам таку зарплату заднім числом за сім місяців, що заборонено законом, завдавши в такий спосіб збитки бюджету в десятки мільйонів гривень. Щоб отримати щомісячний дохід Гройсмана В.Б., мені потрібно скласти мою пенсію за 8 років.

11.2. Зарплати голів НАК «Нафтогаз України» та ПАТ «Укргазвидобування» сягають 1 000 000 грн./міс. – пенсію в такій сумі я можу отримати за 80 років. Їх секретаркам, до яких навіть немає особливих освітніх вимог, виплачується 44 000 грн./міс. – гроші моєї пенсії набіжуть в такій сумі за 3,6 роки.

11.3. Генеральний директор «Укрпошти» отримує 750 000 грн./міс., що еквівалентно моїй пенсії майже за 60 років.

11.4. Судді Верховного Суду України поклали зарплату в 300 000 – 400 000 грн./міс. Мені до такої суми треба скласти пенсію за майже 30 років.

11.5. Голова Нацбанку України заробляє 200 000 грн./міс., що дорівнює моїй пенсії за майже 17 років.

11.6. Наведені факти свідчать про несправедливий та непропорційний розподіл державою Україною суспільних фондів, що є системним порушенням базових принципів прав людини та дискримінацією переважної більшості українців в їх праві на власність за соціальною ознакою.

12. Існуючий стан речей складає загрозу не лише для мого та переважної більшості українців здоров'я, а й для мого та переважної більшості українців життя, і порушує моє право на життя, гарантоване ст.2 Європейської Конвенції про захист прав людини та основних свобод (матеріальний аспект), та право не бути підданою катуванню, гарантоване ст.3 Європейської Конвенції про захист прав людини та основних свобод (матеріальний аспект), в сукупності зі ст.14 цієї ж Конвенції – з дискримінацією мене в цих моїх правах за соціальним статусом пенсіонерки. Так само, порушені і мої конституційні права, гарантовані ст.ст.3, 24, 27, 28, 43, 46 та 48 Конституції України.

12.1. Наведені факти підпадають також під кваліфікацію злочинів проти людяності, передбачених ст.7 Римського статуту міжнародного кримінального суду (МКС), підписаного Україною 20.01.2000 р. – навмисні довготривалі широкомасштабні масові катування та винищення пенсіонерів та дітей війни України. Однак, за 17 років влада України, двічі визнавши юрисдикцію МКС щодо ст.7 Римського статуту на території України, при цьому навіть не спромоглася визнати такі важкі міжнародні злочини проти людяності злочинами за українським національним правом – вони до сьогодні не внесені як злочини до Кримінального кодексу України.

IV. Вимоги

Виходячи з викладеного, звертаюсь до Президента України п. П. Порошенка П.О. з цим зверненням і прошу:

13. негайно звернутися до Конституційного Суду України, відповідно до ст.150.2 Конституції України, з конституційним поданням про невідповідність ст.ст.3, 6, 8, 19, 21, 22, 24, 27, 28, 43, 46, 48, 92, 95 Конституції України (неконституційність):

13.1. пункту 5) статті 63 розділу I закону України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України щодо реформи міжбюджетних відносин» від 28.12.2014 №79-VIII в частині доповнення розділу VI "Прикінцеві та перехідні положення" Бюджетного кодексу України новим пунктом 26;

13.2. ст.7 закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік», ст.7 закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік», ст.7 закону України «Про Державний бюджет України на 2017 рік» 1) в частині встановлення прожиткового мінімуму на 2015, 2016 та 2017 роки без повноважень на такі рішення та 2) в

частині визначення прожиткового мінімуму в розмірі, суттєво заниженому в порівнянні з вимогами ст.46, 48 Конституції України;

13.3. пункту 9 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік», пункту 11 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік», пункту 6 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2017 рік» ст.34 закону України «Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України» №76-VIII від 28.12.2014, постанови Кабінету міністрів України від 28.12.11 №1381 в частині антиконституційного зменшення розміру доплати дитині війни.

13.4. Можливим джерелом покриття майбутніх бюджетних витрат на фінансування відновленого закону та справедливості є скорочення витрат на утримання органів влади, в тому числі шляхом законодавчого встановлення заборони 10-кратного перевищення будь-яких бюджетних виплат в рахунок заробітної плати та соціальних виплат, в розрахунку на місяць, в порівнянні з мінімальними аналогічними виплатами. (Подібний досвід є поширеним в світі. Зокрема, в Японії мінімальна та максимальна зарплати не можуть різнитися більш як втричі.)

14. В порядку законодавчої ініціативи, негайно подати до Верховної Ради України законопроект про встановлення заборони 10-кратного перевищення будь-яких бюджетних виплат в рахунок заробітної плати та соціальних виплат, в розрахунку на місяць, в порівнянні з мінімальними аналогічними виплатами.

15. В порядку законодавчої ініціативи, подати до Верховної Ради України законопроект про внесення змін до Кримінального кодексу України, яким доповнити вказаний кодекс усіма злочинами, передбаченими ст.ст.7 та 8 Римського статуту міжнародного кримінального суду як злочинами проти людяності та воєнними злочинами, за національним кримінальним правом.

16. Забезпечити, усіма наявними повноваженнями, якнайшвидшу беззастережну ратифікацію Україною Римського статуту міжнародного кримінального суду на умовах цього статуту.

17. Подати інформацію про наведені в цій скарзі та встановлені в ході перевірки факти злочинів проти людяності, скоєні та скоювані щодо усіх українських пенсіонерів-дітей війни, Раді Безпеки ООН для наступної її передачі Прокурору МКС та уможливлення проведення останньою розслідування.

18. Подати інформацію про наведені в цій скарзі та встановлені в ході перевірки факти злочинів проти людяності, скоєні щодо усіх українських пенсіонерів-дітей війни, Прокурору МКС для уможливлення проведення нею розслідування, за приписами ст.15 Римського статуту міжнародного кримінального суду, *propter motu* (за власною ініціативою).

19. ТЕРМІНОВО провести перевірку викладених в цій скарзі фактів та її розгляд в установленому законом порядку. При цьому забезпечити реалізацією моїх прав:

19.1. особисто викласти аргументи комісії (особі), що перевірятиме скаргу, та взяти участь у перевірці поданої скарги;

19.2. знайомитися з матеріалами перевірки скарги;

19.3. подавати додаткові матеріали та наполягати на їх запиті органом, який розглядає скаргу;

19.4. бути присутнім при розгляді скарги;

19.5. користуватися послугами адвоката або представника;

19.6. одержати письмову відповідь про результати розгляду скарги;

19.7. висловлювати усно або письмово вимогу щодо дотримання таємниці розгляду скарги;

19.8. вимагати відшкодування збитків, якщо вони стануть результатом порушень встановленого порядку розгляду звернень.

20. Забезпечити мою участь в перевірці та розгляді скарги; для цього повідомити мені прізвища, імена та по-батькові, найменування посад посадових осіб, яким буде доручено проводити перевірку та/чи розгляд скарги, та завчасно повідомляти про місце та час усіх запланованих заходів з перевірки та/чи розгляду скарги.

21. Надати мені завчасно до початку розгляду скарги можливість ознайомлення з усіма матеріалами з перевірки скарги шляхом надсилання належних їх факсимільних копій (фотокопій з оригіналів) мені на домашню адресу та, додатково, цифрових факсимільних копій (фотокопій з оригіналів) матеріалів з перевірки скарги на електронну адресу hshcherbata@gmail.com.

22. Встановити поіменно та повідомити мені усіх винних та відповідальних посадових осіб, причетних до фактів викладених в цій скарзі порушень моїх прав.

23. Розглянути цю скаргу в моїй присутності за місцем мого проживання, заздалегідь повідомивши час та місце розгляду.

Вказане клопотання заявляється на підставі ст.ст.21.1, 24.1, 24.2 Конституції України, ст.ст.4.1.е), 5.2, 5.3, 13.1 Конвенції ООН про права інвалідів, що є частиною українського законодавства з 30.12.2009 року, ст.ст.6.1, 8, 14 Європейської Конвенції про захист прав людини та основних свобод, що є частиною українського

законодавства з 24.07.1997 року, Резолюції Генеральної Асамблеї ООН №48/96 «Стандартні правила забезпечення рівних можливостей для інвалідів», прийнятої на 48 сесії Генеральної Асамблеї ООН 20 грудня 1993 року, ст.1.1.5), ст.ст.6.2, 12 закону України «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні» для застосування позитивної дискримінації (розумного пристосування) з метою усунення непрямой дискримінації людей з інвалідністю та забезпечення їм, через розумне пристосування, однакового з неінвалідами доступу до квазі-судової процедури розгляду звернень в порядку закону України «Про звернення громадян».

24. Оскільки я є малозабезпеченою людиною з інвалідністю 1А групи і, за законом, маю право на публічного адвоката, прошу забезпечити мій доступ до квазі-судової процедури з розгляду цієї скарги, гарантований ст.6.1 Конвенції, в частині права на безоплатну правову допомогу як складової забезпечення принципу рівності сторін та змагальності процедури розгляду скарги. Наведену конвенційну гарантію прошу забезпечити шляхом покладення зобов'язання на Вінницький місцевий центр з надання безоплатної вторинної правової допомоги (21021, м. Вінниця, вул. Порики, 29, vinnytsya1.vinnytsya@legalaid.gov.ua, тел.0-800-213-103) направити адвоката для представництва моїх інтересів під час розгляду цієї скарги призначеної дати в призначеному місці. На моє звернення ще від 17.07.15 вказаний Центр ухвалив рішення про надання мені безоплатної правової допомоги, але так його і не виконав, адвоката для представництва моїх інтересів в квазі-судових процедурах не виділив, і адвоката я не маю.

24.1. Прошу забезпечити виконання усіх дій з перевірки та розгляду цієї скарги за моєї участі та участі публічного (призначеного) адвоката.

25. Відповідно до 20.2 закону України «Про звернення громадян», «На обґрунтовану письмову вимогу громадянина термін розгляду може бути скорочено від встановленого цією статтею терміну». Відтак, прошу розглянути моє звернення у скорочений 3-денний строк, оскільки питання стосується долі мільйонів українських дітей війни, а тому містить важливий суспільний інтерес, і щоденне зволікання з поновлення моїх порушених прав, викладених в цьому зверненні, є загрозовим для мого життя та життів мільйонів інших українських дітей війни.

25.1. Відповідно до 20.3 закону України «Про звернення громадян», «Звернення громадян, які мають встановлені законодавством пільги, розглядаються у першочерговому порядку». Прошу розглянути моє звернення як людини з інвалідністю 1А групи – особи, яка має пільги за законодавством, у першочерговому порядку.

26. Визнати факт порушення щодо мене ст.ст. 3, 6, 8, 19, 21, 22, 24, 27, 28, 43, 46, 48, 92, 95 Конституції України; ст.2 та 3 в сукупності зі ст.14 Європейської Конвенції про захист прав людини та основних свобод.

27. Забезпечити негайне поновлення моїх порушених прав, реальне виконання прийнятих у зв'язку зі скаргою рішень; для цього негайно забезпечити мені як дитині війни, так само, як і усім іншим дітям війни поновлення виплати підвищення пенсії дитині війни в конституційному розмірі.

28. Забезпечити, усіма наявними повноваженнями, усунення від займаних посад Прем'єр –міністра України Гройсмана В.Б., Віце-прем'єр-міністра України Розенка П.В., Міністра соціальної політики України Реви А.О., як персонально відповідальних за широкомасштабні катування та винищення українських дітей війни.

29. Подати Генеральній прокуратурі України матеріали з перевірки цієї скарги на предмет розслідування наведених в ній фактів злочинів проти людяності та притягнення винних до кримінальної відповідальності національним судом.

30. Забезпечити негайне припинення, усіма наявними повноваженнями, наведених тут широкомасштабних порушень прав людини.

31. Виявити та усунути причини та умови, які сприяли наведеним тут порушенням; забезпечити унеможливлення повторення таких порушень на майбутнє.

32. Вжити передбачених законом заходів та вирішити питання про притягнення у встановленому законом порядку до встановленої законом відповідальності, за наведені в цій скарзі та виявлені в ході перевірки скарги додаткові порушення моїх прав людини, усіх інших, встановлених в ході перевірки цієї скарги, винних та відповідальних посадових осіб, причетних до викладених в цій скарзі та встановлених перевіркою порушень.

33. Не допускати безпідставної передачі розгляду цієї скарги іншим органам. Я не надаю згоди на передачу цієї скарги та моїх персональних даних будь-яким третім особам.

34. Надати мені можливість ознайомлення з усіма матеріалами з розгляду цієї скарги шляхом надсилання їх належних факсимільних копій (фотокопій з оригіналів) в паперовій та цифровій (електронній) формі на мою домашню та електронну адреси.

35. Надати мені на домашню адресу письмове рішення та письмову відповідь з усіх питань скарги.

36. Письмово повідомити мені на домашню та електронну адреси про результати перевірки скарги і суть прийнятого рішення.

37. У разі (часткової) відмови в задоволенні вимог скарги надати мені на домашню адресу письмове рішення з мотивами відмови та роз'яснити порядок його оскарження.

Додатки (в копіях): копія паспорту; довідка про інвалідність, звернення за вторинною правовою допомогою, рішення (наказ) про надання вторинної правової допомоги. Інші потрібні наявні документи будуть надані на першу ж вимогу.

14.04.17

Підпис: Г.С. Щербата»

(Кінець цитати).

2. Наскільки мені відомо, питання, з якими я звернулася до Президента України п. Петра Порошенка, знаходяться в його виключній компетенції, і, за ст.106 Конституції України, не можуть делегуватися чи в будь-який інший спосіб передаватися для вирішення будь-яким іншим органам чи особам.

2.1. Встановлений законом строк вирішення мого листа сплив ще 14.05.17, однак, станом на сьогодні жодної відповіді Президента України п. Петра Порошенка на «Скаргу №13с-17 про винищення (истребление) владою українських дітей війни» я не отримала – ні слуху, ні духу.

3. На відповідних інтернет-порталах та в іншому публічному доступі відсутня інформація про звернення Президента України п. Петра Порошенка: до Конституційного Суду України – з поданнями про невідповідність ст.ст.3, 6, 8, 19, 21, 22, 24, 27, 28, 43, 46, 48, 92, 95 Конституції України (неконституційність): пункту 5) статті 63 розділу I закону України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України щодо реформи міжбюджетних відносин» від 28.12.2014 №79-VIII в частині доповнення розділу VI "Прикінцеві та перехідні положення" Бюджетного кодексу України новим пунктом 26; ст.7 закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік», ст.7 закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік», ст.7 закону України «Про Державний бюджет України на 2017 рік» 1) в частині встановлення прожиткового мінімуму на 2015, 2016 та 2017 роки без повноважень на такі рішення та 2) в частині визначення прожиткового мінімуму в розмірі, суттєво заниженому в порівнянні з вимогами ст.46, 48 Конституції України; пункту 9 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік», пункту 11 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік», пункту 6 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2017 рік» ст.34 закону України «Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України» №76-VIII від 28.12.2014, постанови Кабінету міністрів України від 28.12.11 №1381 в частині антиконституційного зменшення розміру доплати дитині війни; до Верховної Ради України, в порядку законодавчої ініціативи, – з поданням законопроектів 1) про встановлення заборони 10-кратного перевищення будь-яких бюджетних виплат в рахунок заробітної плати та соціальних виплат, в розрахунок на місяць, в порівнянні з мінімальними аналогічними виплатами; 2) про внесення змін до Кримінального кодексу України, яким доповнити вказаний кодекс усіма злочинами, передбаченими ст.ст.7 та 8 Римського статуту міжнародного кримінального суду як злочинами проти людяності та воєнними злочинами, за національним кримінальним правом; 3) про якнайшвидшу беззастережну ратифікацію Україною Римського статуту міжнародного кримінального суду на умовах цього статуту; про подання інформації про наведені в скарзі та встановлені в ході перевірки факти злочинів проти людяності, скоєні та скоювані щодо усіх українських пенсіонерів-дітей війни, Раді Безпеки ООН для наступної її передачі Прокурору МКС та уможливлення проведення останньою розслідування; про подання інформації про наведені в скарзі та встановлені в ході перевірки факти злочинів проти людяності, скоєні щодо усіх українських пенсіонерів-дітей війни, Прокурору МКС для уможливлення проведення нею розслідування, за приписами ст.15 Римського статуту міжнародного кримінального суду, *proprio motu* (за власною ініціативою). Цей факт дає обґрунтовані підстави вважати, що Президент України п. Петро Порошенко не виконав свої ПОВНОВАЖЕННЯ=ОБОВ'ЯЗКИ стосовно мого звернення, не звертався до Конституційного Суду України та Верховної Ради України з відповідними поданнями, чим порушив конституційні та конвенційні права сотень тисяч дітей війни в Україні. Схоже на те, що саме з метою приховання такої очевидної протиправної бездіяльності протягом майже року від Президента України п. Петра Порошенка ні слуху, ні духу на моє звернення. Це означає, що саме звернення ним не розглядалось і не вирішувалось по суті, а просто покладене під суцно.

3.1. Водночас, протягом минулого періоду часу – майже півроку, міжнародний злочин з винищення українських дітей війни продовжується, влада так і не надає їм навмисно закритого доступу до їжі, ліків, житла, одягу. Складається враження, що Президент України п. Петро Порошенко дивиться на все це крізь пальці, і пропускає все це повз вуха – нічого не робить не лише з власної ініціативи, а й навіть як реагування на звернення.

Крук круку око не виклює.

3.2. Моє наступне звернення від 03.10.17 з метою дізнатися, яка ж доля спіткала мою скаргу, наткнулось на глуху стіну протистояння чисельних чиновників адміністрації Президента України п. Петра Порошенка – як об стіну горохом. Тематична переписка оприлюднена тут:

https://dostup.pravda.com.ua/request/13s17zapitpovtor_skargha_ditviin. Схоже на те, що тут розроблена спеціальна протиправна схема, як приховати від українського народу власну злочинну бездіяльність, покрити злочини чиновників на грошах, і палець-о-палець не вдарити для виконання законних обов'язків із захисту людей. Бо хіба ж Боги сходять з Олімпу до кожної мрази типу народу? Схоже на те, що Президент України п. Петро Порошенко організував свою діяльність таким чином, що він НИКОЛИ не виконує власні конституційні обов'язки гаранта Конституції, задля яких народ обрав його гарантом, в тому числі в частині звернень громадян до нього про поновлення їх порушених конституційних прав з використанням виключно президентських квазі-судових правозахисних повноважень – такі звернення громадян Президент України п. Петро Порошенко просто ігнорує: не приймає їх та не розглядає НИКОЛИ – шістки просто не допускають до нього жодні звернення громадян.

3.3. Не маючи вибору, факт та час вчинення (продовження вчинення) порушень щодо мене Президентом України п. Петром Порошенком я виявляла емпіричним шляхом. Зокрема, 21.10.17 я виявила факт порушення (продовження порушення) моїх прав на звернення Президентом України п. Петром Порошенком в такий спосіб: 1) 21.10.17 я відкрила приватну електронну поштову скриньку, на яку просила надати мені інформацію за скаргою та відповідь на неї, і виявила, що 21.10.17 листи Президента України п. Петра Порошенка щодо моєї «Скарги №13с-17 про винищення (истребление) владою українських дітей війни» в неї не надходили; 2) 21.10.17 я відімкнула мою сімейну поштову скриньку в нашому під'їзді, куди «Укрпошта» доставляє надіслану на нашу домашню адресу пошту, і виявила, що 21.10.17 листи Президента України п. Петра Порошенка щодо моєї «Скарги №13с-17 про винищення (истребление) владою українських дітей війни» в неї не доставлені. Це означає, що 21.10.17 Президент України п. Петро Порошенко порушив моє право на звернення шляхом ненадання мені інформації за скаргою та відповіді на неї. Оскільки моя скарга подана ще 14.04.17, і з того часу жодна інформація щодо неї Президентом України п. Петром Порошенком мені не надавалась, це означає, що порушення моїх прав на звернення з боку Президента України п. Петра Порошенка, розпочате ще 14.04.17, не припинене до сьогодні (для точності, мінус 3 дні на пробіг пошти), є триваючим, триває вже понад 6 місяців, і продовжує тривати надалі; а я є жертвою такого порушення протягом понад 6 місяців, і продовжую бути нею і на даний час.

3.4. А Уповноважений виявить факти викладених в цьому листі порушень, вчинених щодо мене Президентом України п. Петром Порошенком, тоді, коли отримає цього мого листа.

3.5. Це означає, що, в порушення приписів закону України «Про звернення громадян», в період з 14.04.17 по сьогодні, 23.10.17, тобто, протягом понад ШЕСТИ місяців, оскаржувана особа – Президент України п. Петро Порошенко вчинив і продовжує вчиняти щонайменше 19 триваючих до сьогодні порушень моїх прав людини та українських нормативних приписів щодо моєї «Скарги №13с-17 про винищення (истребление) владою українських дітей війни», а саме:

3.5.1. де-факто не прийняв мого звернення, тобто, де-факто відмовив в його прийнятті;

3.5.2. де-факто не розглянув вчасно моє звернення, тобто, де-факто відмовив в його розгляді;

3.5.3. не перевіряв об'єктивно, всебічно і вчасно моє звернення;

3.5.4. не забезпечив мого права особисто викласти аргументи особі, що перевіряла звернення, не повідомивши, хто конкретно з посадових осіб, де, коли та в який спосіб перевіряв скаргу;

3.5.5. не забезпечив мого права брати участь у перевірці звернення, не повідомивши, хто конкретно з посадових осіб, де, коли та в який спосіб перевіряв скаргу;

3.5.6. не повідомив мене письмово про результати перевірки звернення;

3.5.7. не забезпечив мого права знайомитися з матеріалами перевірки, не надіславши мені для ознайомлення жодного з матеріалів перевірки звернення;

3.5.8. не забезпечив мого права бути присутнім при розгляді скарги, не повідомивши мені час та місце розгляду звернення;

3.5.9. не вжив жодних невідкладних заходів до припинення щодо мене неправомірних дій та бездіяльності, викладених в зверненні;

3.5.10. не вжив, не виявив та не усунув причини та умови, які сприяли оскаржуваним мною порушенням;

3.5.11. не забезпечив поновлення моїх порушених прав, реальне виконання прийнятих у зв'язку зі зверненням рішень;

3.5.12. не вжив заходів щодо відшкодування у встановленому законом порядку матеріальних збитків, яких було завдано мені в результаті ущемлення моїх прав та законних інтересів;

- 3.5.13. не вирішив питання про відповідальність осіб, з вини яких було допущені порушення,
- 3.5.14. не прийняв рішення відповідно до чинного законодавства про задоволення мого звернення, і не забезпечив його виконання шляхом поновлення моїх порушених прав;
- 3.5.15. не повідомив мені суть прийнятого щодо звернення рішення;
- 3.5.16. не ознайомив мене з жодним рішенням про відмову в задоволенні вимог звернення (якщо таке було);
- 3.5.17. не довів до мого відома в письмовій формі рішення про відмову в задоволенні вимог, викладених в зверненні (якщо таке було), з посиланням на Закон і викладенням мотивів відмови.
- 3.5.18. не надав відповідь за результатами розгляду звернення за підписом керівника або особи, яка виконує його обов'язки.
- 3.5.19. не роз'яснив порядок оскарження прийнятого за зверненням рішення у разі визнання звернення необґрунтованим.

4. Відповідно до ст.1.1 закону України «Про запобігання корупції», «У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються в такому значенні:

- корупційне правопорушення - діяння, що містить ознаки корупції, вчинене особою, зазначеною у частині першій статті 3 цього Закону, за яке законом встановлено кримінальну, дисциплінарну та/або цивільно-правову відповідальність;
- корупція - використання особою, зазначеною у частині першій статті 3 цього Закону, наданих їй службових повноважень чи пов'язаних з ними можливостей з метою одержання неправомірної вигоди або прийняття такої вигоди чи прийняття обіцянки/пропозиції такої вигоди для себе чи інших осіб або відповідно обіцянка/пропозиція чи надання неправомірної вигоди особі, зазначеній у частині першій статті 3 цього Закону, або на її вимогу іншим фізичним чи юридичним особам з метою схилити цю особу до протиправного використання наданих їй службових повноважень чи пов'язаних з ними можливостей».

4.1. Тобто, корупцією, серед іншого, закон визначив – це використання, зокрема, будь-яким державним службовцем наданих йому службових повноважень з метою одержання неправомірної вигоди для себе чи ІНШИХ осіб.

5. Виходить, якщо Президент України п. Петро Порошенко протиправно не виконав свого як гаранта Конституції України ОБОВ'ЯЗКУ зі звернення до КСУ з поданням про визнання неконституційними ОЧЕВИДНО неконституційних законів, то такою протиправною бездіяльністю протягом майже півроку він унеможливив визнання неконституційними, за ініціативою Президента України, оскаржуваних мною законів, та де-факто надав неправомірну вигоду винним відповідальним посадовим особам уряду та Верховної Ради України, які своїми протиправними діями та бездіяльністю уможливили ухвалення да тривалу дію неконституційних законів і, як наслідок, завдали мільярдних збитків сотням тисяч українських дітей війни, та відмовили їм в доступі до їжі, ліків, одягу та житла.

5.1. Надана Президентом України п. Петром Порошенком цій армії корумпованих посадовців неправомірною вигодою полягала в уможливленні кожним з них 1) уникнення або, щонайменше, відстрочення щонайменше на півроку усіх видів відповідальності щодо кожного з них, включаючи і кримінальної, за їх дії, що уможливили ухвалення та виконання неконституційного закону та винищення людей, а також бездіяльності щодо приведення вказаного закону у відповідність до Конституції України, а відтак, і 2) уникнення відшкодування завданої ними шкоди. Вартість отриманої неправомірної вигоди у формі завданої вказаними вище чиновниками шкоди достеменно можуть порахувати лише уповноважені органи, які мають доступ до загальнодержавних даних з бюджетних, включаючи соціальних, виплат, в тому числі і дітям війни. Однак, враховуючи, що потерпілими від такого масштабного злочину є сотні тисяч українських дітей війни, вона (вигода) обраховується щонайменше в мільйонах, якщо не мільярдах, гривень, і такі наслідки визнані законом тяжкими.

5.2. Це означає, що лише за одним епізодом незвернення з поданням до КСУ за моїм листом «Скарга №13с-17 про винищення (истребление) владою українських дітей війни» (а таких епізодів – не один) Президент України п. Петро Порошенко вчинив корупційне правопорушення, в якому наявні ознаки кримінального злочину з тяжкими наслідками, передбаченого ст.364.2 КК України, який віднесений до корупційних злочинів і який тягне кримінальну відповідальність за його вчинення.

5.3. Цим листом я інформую Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини та Представника Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, відповідального, відповідно до посадових обов'язків, за вирішення питань цього листа (далі – Уповноважений) про вчинення Президентом України п. Петром Порошенком корупційного правопорушення у формі бездіяльності у формі бездіяльності – протиправного незвернення до КСУ, на мою «Скаргу №13с-17 про винищення (истребление) владою українських дітей війни», з поданням про невідповідність ст.ст.3, 6, 8, 19, 21, 22, 24, 27, 28, 43, 46, 48, 92, 95 Конституції України (неконституційність) пункту 5) статті 63 розділу I закону України «Про внесення змін до

Бюджетного кодексу України щодо реформи міжбюджетних відносин» від 28.12.2014 №79-VIII в частині доповнення розділу VI "Прикінцеві та перехідні положення" Бюджетного кодексу України новим пунктом 26; ст.7 закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік», ст.7 закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік», ст.7 закону України «Про Державний бюджет України на 2017 рік» 1) в частині встановлення прожиткового мінімуму на 2015, 2016 та 2017 роки без повноважень на такі рішення та 2) в частині визначення прожиткового мінімуму в розмірі, суттєво заниженому в порівнянні з вимогами ст.46, 48 Конституції України; пункту 9 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік», пункту 11 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2016 рік», пункту 6 розділу ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону України «Про Державний бюджет України на 2017 рік» ст.34 закону України «Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України» №76-VIII від 28.12.2014, постанови Кабінету міністрів України від 28.12.11 №1381 в частині антиконституційного зменшення розміру доплати пенсії дитині війни, чим унеможливив визнання, з ініціативи Президента України, неконституційними вказаних оскаржуваних мною законів, і, отже, надав неправомірну вигоду чисельним посадовцям уряду та парламенту України у вигляді уникнення чи відстрочення їх відповідальності (і цивільної, і кримінальної, в т.ч. міжнародної) за злочинне уможливлення ухвалення (та злочинну бездіяльність щодо приведення у відповідність до Конституції України) вказаних законів, та винищення сотень тисяч українських дітей війни, шляхом відмови їм в доступі до їжі, ліків, одягу та житла. Це корупційне правопорушення Президента України п. Петра Порошенка заборонене законом України «Про запобігання корупції» та містить ознаки кримінального злочину з тяжкими наслідками, передбаченого ст.364.2 КК України, який віднесений до корупційних злочинів, і який тягне кримінальну відповідальність за його вчинення.

6. Відповідно до ст.60.1 закону України «Про запобігання корупції», «Особам, зазначеним у пунктах 1, 2, 4 і 5 частини першої статті 3 цього Закону, а також особам, які постійно або тимчасово обіймають посади, пов'язані з виконанням організаційно-розпорядчих чи адміністративно-господарських обов'язків, або спеціально уповноважені на виконання таких обов'язків у юридичних особах приватного права незалежно від організаційно-правової форми, забороняється: 1) відмовляти фізичним або юридичним особам в інформації, надання якої цим фізичним або юридичним особам передбачено законом; 2) надавати несвоєчасно, недостовірну чи не в повному обсязі інформацію, яка підлягає наданню відповідно до закону.

6.1. Виходить, якщо Президент України п. Петро Порошенко протиправно не виконав свого ОБОВ'ЯЗКУ з розгляду та вирішення моєї «Скарги №13с-17 про винищення (истребление) владою українських дітей війни», і вчинив при цьому щонайменше 19 порушень закону України «Про звернення громадян», в тому числі щонайменше 7 порушень закону України «Про звернення громадян» у формі відмови де-факто в наданні мені інформації, надання якої передбачено законом України «Про звернення громадян», а також у формі надання несвоєчасно, недостовірної чи не в повному обсязі інформації, яка підлягає наданню мені відповідно до закону «Про звернення громадян» (а саме: 1) не повідомив мене письмово про результати перевірки «Скарги №13с-17 про винищення (истребление) владою українських дітей війни»; 2) не забезпечив мого права знайомитися з матеріалами перевірки, не надіславши мені для ознайомлення жодного з матеріалів перевірки «Скарги №13с-17 про винищення (истребление) владою українських дітей війни»; 3) не повідомив мені суть прийнятого щодо «Скарги №13с-17 про винищення (истребление) владою українських дітей війни» рішення; 4) не ознайомив мене з жодним рішенням про відмову в задоволенні вимог «Скарги №13с-17 про винищення (истребление) владою українських дітей війни» (якщо таке було); 5) не довів до мого відома в письмовій формі рішення про відмову в задоволенні вимог, викладених в «Скарзі №13с-17 про винищення (истребление) владою українських дітей війни» (якщо таке було), з посиланням на Закон і викладенням мотивів відмови; 6) не надав відповіді за результатами розгляду «Скарги №13с-17 про винищення (истребление) владою українських дітей війни» за підписом керівника або особи, яка виконує його обов'язки; 7) не роз'яснив порядок оскарження прийнятого за «Скаргю №13с-17 про винищення (истребление) владою українських дітей війни» рішення у разі визнання «Скарги №13с-17 про винищення (истребление) владою українських дітей війни» необґрунтованою), то вчинив заборонені законом України «Про запобігання корупції» правопорушення, пов'язані з корупцією – 1) відмову мені в інформації, надання якої передбачено законом України «Про звернення громадян»; 2) надання мені несвоєчасно та не в повному обсязі інформації, яка підлягає наданню мені відповідно до закону України «Про звернення громадян», тобто порушень, які тягнуть адміністративну відповідальність за їх вчинення.

7. Цим листом я інформую Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини та Представника Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, відповідального, відповідно до посадових обов'язків, за вирішення питань цього листа, про вчинення Президентом України п. Петром Порошенком, іншими невідомими мені відповідальними посадовими особами адміністрації Президента України, при

вирішенні моєї «Скарги №13с-17 про винищення (истребление) владою українських дітей війни», правопорушень, пов'язаних з корупцією – 1) відмови мені в інформації, надання якої передбачено законом України «Про звернення громадян»; 2) надання мені не в повному обсязі інформації, яка підлягає наданню мені відповідно до закону України «Про звернення громадян», тобто порушень, заборонених законом України «Про запобігання корупції», які тягнуть адміністративну відповідальність за їх вчинення.

II. Вимоги скарги

8. Відповідно до приписів ст.ст.11, 13-14, 16-17 закону України «Про Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини», 8.1) ст.255.1 КУпАП, я звертаюся до Уповноваженого і прошу:

8.1. Відкрити за цим листом провадження у справі про порушення прав і свобод людини і громадянина.

8.2. ТЕРМІНОВО провести перевірку викладених фактів та розгляд звернення в установленому законом порядку. При цьому забезпечити реалізацією моїх прав:

8.2.1. особисто викласти аргументи комісії (особі), що перевірятиме скаргу, та взяти участь у перевірці поданої скарги;

8.2.2. знайомитися з матеріалами перевірки скарги;

8.2.3. подавати додаткові матеріали та наполягати на їх запиті органом, який розглядає скаргу;

8.2.4. бути присутнім при розгляді скарги;

8.2.5. користуватися послугами адвоката або представника;

8.2.6. одержати письмову відповідь про результати розгляду скарги;

8.2.7. висловлювати усно або письмово вимогу щодо дотримання таємниці розгляду скарги;

8.2.8. вимагати відшкодування збитків, якщо вони стануть результатом порушень встановленого порядку розгляду звернень.

8.3. Забезпечити мою участь в перевірці та розгляді скарги; для цього повідомити мені прізвища, імена та по-батькові, найменування посад посадових осіб, яким буде доручено проводити перевірку та/чи розгляд скарги, та завчасно повідомляти про місце та час усіх запланованих заходів з перевірки та/чи розгляду скарги.

8.4. Надати мені перелік усіх матеріалів з перевірки скарги, а саме найменування кожного документа, його автора, вихідний реєстраційний номер та дату, вхідний реєстраційний номер та дату вхідної реєстрації секретаріатом Уповноваженого.

8.5. Надати мені завчасно до початку розгляду скарги можливість ознайомлення з усіма матеріалами з перевірки скарги шляхом надсилання належних їх цифрових факсимільних копій (фотокопій з оригіналів) мені на електронну адресу, з якої отриманий цей лист;

8.6. Встановити поіменно та повідомити мені усіх винних та відповідальних посадових осіб, причетних до фактів викладених в скарзі порушень моїх прав.

8.7. Розглянути скаргу в моїй присутності за місцем мого проживання, заздалегідь повідомивши час та місце розгляду.

Вказане клопотання заявляється на підставі ст.ст.21.1, 24.1, 24.2 Конституції України, ст.ст.4.1.е), 5.2, 5.3, 13.1 Конвенції ООН про права інвалідів, що є частиною українського законодавства з 30.12.2009 року, ст.ст.6.1, 8, 14 Європейської Конвенції про захист прав людини та основних свобод, що є частиною українського законодавства з 24.07.1997 року, Резолюції Генеральної Асамблеї ООН №48/96 «Стандартні правила забезпечення рівних можливостей для інвалідів», прийнятої на 48 сесії Генеральної Асамблеї ООН 20 грудня 1993 року, ст.1.1.5), ст.ст.6.2, 12 закону України «Про засади запобігання та протидії дискримінації в Україні» для застосування позитивної дискримінації (розумного пристосування) з метою усунення непрямой дискримінації людей з інвалідністю та забезпечення їм, через розумне пристосування, однакового з неінвалідами доступу до квазі-судової процедури розгляду звернень в порядку закону України «Про звернення громадян».

8.8. Оскільки я є малозабезпеченим інвалідом 1А групи і, за законом, маю право на публічного адвоката, прошу забезпечити мій доступ до квазі-судової процедури з розгляду цієї скарги, гарантований ст.6.1 Конвенції, в частині права на безоплатну правову допомогу як складової забезпечення принципу рівності сторін та змагальності процедури розгляду скарги. Наведену конвенційну гарантію прошу забезпечити шляхом покладення зобов'язання на Вінницький місцевий центр з надання безоплатної вторинної правової допомоги (21021, м. Вінниця, вул. Порики, 29, vinnitysya1.vinnitysya@legalaid.gov.ua, тел.0-800-213-103) направити адвоката для представництва моїх інтересів під час розгляду цієї скарги призначеної дати в призначеному місці. На моє звернення ще від 17.07.15 вказаний Центр ухвалив рішення про надання мені безоплатної правової допомоги, але адвоката для представництва моїх інтересів в квазі-судових процедурах не виділив, і адвоката я не маю.

8.9. Прошу забезпечити виконання усіх дій з перевірки та розгляду скарги за моєї участі та участі публічного (призначеного) адвоката.

8.10. Негайно поновити мої порушені права шляхом забезпечення негайного законного примусу, наявними повноваженнями, Президента України п. Петра Порошенка прийняти, розглянути та задовольнити мою «Скаргу №13с-17 про винищення (истребление) владою українських дітей війни» в повному обсязі, включаючи усі її вимоги.

8.11. Негайно скласти адміністративні протоколи про вчинення Президентом України п. Петром Порошенком щонайменше 19 адміністративних правопорушень, передбачених ст.212-3.7 КУпАП, – (7) «незаконна відмова у ПРИЙНЯТТІ та РОЗГЛЯДІ звернення, ІНШЕ порушення Закону України "Про звернення громадян":

8.11.1. ст.212-3.2 КУпАП, – (7) де-факто не прийняв мого звернення, тобто, де-факто відмовив в його прийнятті;

8.11.2. ст.212-3.2 КУпАП, – (7) не розглянув вчасно моє звернення, тобто, де-факто відмовив в його розгляді;

8.11.3. ст.212-3.2 КУпАП, – (7) не перевіряв об'єктивно, всебічно і вчасно моє звернення;

8.11.4. ст.212-3.2 КУпАП, – (7) не забезпечив мого права особисто викласти аргументи особі, що перевіряла звернення, не повідомивши, хто конкретно з посадових осіб, де, коли та в який спосіб перевіряв скаргу;

8.11.5. ст.212-3.2 КУпАП, – (7) не забезпечив мого права брати участь у перевірці звернення, не повідомивши, хто конкретно з посадових осіб, де, коли та в який спосіб перевіряв скаргу;

8.11.6. ст.212-3.2 КУпАП, – (7) не повідомив мене письмово про результати перевірки звернення;

8.11.7. ст.212-3.2 КУпАП, – (7) не забезпечив мого права знайомитися з матеріалами перевірки, не надіславши мені для ознайомлення жодного з матеріалів перевірки звернення;

8.11.8. ст.212-3.2 КУпАП, – (7) не забезпечив мого права бути присутнім при розгляді скарги, не повідомивши мені час та місце розгляду звернення;

8.11.9. ст.212-3.2 КУпАП, – (7) не вжив жодних невідкладних заходів до припинення щодо мене неправомірних дій та бездіяльності, викладених в зверненні;

8.11.10. ст.212-3.2 КУпАП, – (7) не вжив, не виявив та не усунув причини та умови, які сприяли оскаржуваним мною порушенням;

8.11.11. ст.212-3.2 КУпАП, – (7) не забезпечив поновлення моїх порушених прав, реальне виконання прийнятих у зв'язку зі зверненням рішень;

8.11.12. ст.212-3.2 КУпАП, – (7) не вжив заходів щодо відшкодування у встановленому законом порядку матеріальних збитків, яких було завдано мені в результаті ущемлення моїх прав та законних інтересів;

8.11.13. ст.212-3.2 КУпАП, – (7) не вирішив питання про відповідальність осіб, з вини яких було допущені порушення,

8.11.14. ст.212-3.2 КУпАП, – (7) не прийняв рішення відповідно до чинного законодавства про задоволення мого звернення, і не забезпечив його виконання шляхом поновлення моїх порушених прав;

8.11.15. ст.212-3.2 КУпАП, – (7) не повідомив мене суть прийнятого щодо звернення рішення;

8.11.16. ст.212-3.2 КУпАП, – (7) не ознайомив мене з жодним рішенням про відмову в задоволенні вимог звернення (якщо таке було);

8.11.17. ст.212-3.2 КУпАП, – (7) не довів до мого відома в письмовій формі рішення про відмову в задоволенні вимог, викладених в зверненні (якщо таке було), з посиланням на Закон і викладенням мотивів відмови;

8.11.18. ст.212-3.2 КУпАП, – (7) не надав відповідь за результатами розгляду звернення за підписом керівника або особи, яка виконує його обов'язки;

8.11.19. ст.212-3.2 КУпАП, – (7) не роз'яснив порядок оскарження прийнятого за зверненням рішення у разі визнання звернення необґрунтованим.

Якщо виявлені порушення є вчиненими повторно протягом року, з числа будь-яких з порушень, передбачених частинами першою - сьомою ст.212-3 КУпАП, за яке особу вже було піддано адміністративному стягненню, прошу скласти відповідні протоколи про порушення ст.212-3.8 КУпАП.

8.12. Внести до протоколів про вчинення Президентом України п. Петром Порошенком адміністративних правопорушень, передбачених ст.212-3.7 (8) КУпАП, дані про мене як потерпілого та свідка.

8.13. Внести до протоколів про вчинення Президентом України п. Петром Порошенком адміністративних правопорушень дані про докази у вигляді 1) моєї «Скарги №13с-17 про винищення (истребление) владою українських дітей війни»; 2) переписки за моїм наступним зверненням щодо моєї «Скарги №13с-17 про винищення (истребление) владою українських дітей війни», оприлюдненої за адресою https://dostup.pravda.com.ua/request/13s17zapitpovtor_skargha_ditviin; 3) моїх пояснень як потерпілого та свідка.

8.14. Подати уповноваженому суду усі зібрані релевантні матеріали про вчинення Президентом України п. Петром Порошенком адміністративних правопорушень, передбачених ст.212-3.7 (8) КУпАП, для їх розгляду в порядку ст.221 КУпАП на предмет притягнення Президента України п. Петра Порошенка до адміністративної відповідальності, передбаченої законом.

8.15. Направити Президенту України п. Петру Порошенку подання як акт реагування Уповноваженого, яким завимагати:

8.15.1. вжиття заходів до припинення існуючої системної протиправної різновекторної діяльності Президента України п. Петра Порошенка з порушень прав людини з питань вирішення звернень громадян;

8.15.2. негайного поновлення Президентом України п. Петром Порошенком усіх моїх порушених конституційних прав шляхом прийняття, розгляду, вирішення, задоволення моєї «Скарги №13с-17 про винищення (истребление) владою українських дітей війни» та реального виконання в натурі ухвалених рішень;

8.15.3. притягнення до встановленої законом відповідальності усіх винних посадових осіб, відповідальних за наведені та виявлені перевіркою порушення моїх прав людини.

8.16. За наслідками перевірки цієї скарги звернутися до суду від мого імені з позовом про поновлення Президентом України п. Петром Порошенком моїх встановлених перевіркою порушених прав, а також через свого представника взяти участь в судовому процесі. Через інвалідність та стан здоров'я, ненадання мені публічного адвоката, про що я раніше неодноразово повідомляла Уповноваженого та про що надавала докази, складний сімейний стан – ми з чоловіком обоє – лежачі інваліди 1А групи, донька – інвалід 2 групи, онука – дитина-інвалід, – я не можу цього зробити самостійно.

8.17. Вжити, в межах наданих повноважень, усіх інших релевантних заходів до відновлення моїх порушуваних Президентом України п. Петром Порошенком прав людини, викладених в цьому листі.

8.18. Прошу розглянути та вирішити цю скаргу у встановлений законом України «Про звернення громадян» МІСЯЧНИЙ строк – не пізніше 23.11.17. Відповідно до ст.20.2 закону України «Про звернення громадян», «На обґрунтовану письмову вимогу громадянина термін розгляду може бути скорочено від встановленого цією статтею терміну». Відтак, прошу розглянути моє звернення у скорочений 10-денний строк, оскільки Президент України п. Петро Порошенко загалом вже понад ШІСТЬ місяців, тобто, в 6 разів більше від встановленого законом строку, розглядає моє звернення, і щоденне зволікання з поновлення моїх порушених прав, викладених в цьому зверненні, є подальшою віктимізацією мене як жертви порушення прав людини.

8.19. Відповідно до 20.3 закону України «Про звернення громадян», «Звернення громадян, які мають встановлені законодавством пільги, розглядаються у першочерговому порядку». Прошу розглянути моє звернення як інваліда 1А групи – особи, яка має пільги за законодавством, у першочерговому порядку.

8.20. Забезпечити негайне припинення, усіма наявними повноваженнями, наведених тут порушень прав людини.

8.21. Виявити та усунути причини та умови, які сприяли наведеним тут порушенням; забезпечити, усіма наявними повноваженнями, унеможливлення повторення таких порушень на майбутнє.

8.22. Вжити передбачених законом заходів та вирішити питання про притягнення у встановленому законом порядку до встановленої законом відповідальності, за наведені в цій скарзі та виявлені в ході перевірки скарги додаткові порушення моїх прав людини, усіх встановлених в ході перевірки цієї скарги винних та відповідальних посадових осіб, причетних до викладених тут та встановлених перевіркою порушень.

8.23. Не допускати безпідставної передачі розгляду цієї скарги іншим органам. Я не надаю згоди на передачу скарги та моїх персональних даних будь-яким третім особам.

8.24. Надати мені перелік усіх матеріалів з перевірки та розгляду цієї скарги, а саме найменування кожного документу, його автора, вихідний реєстраційний номер та дату, вхідний реєстраційний номер та дату вхідної реєстрації секретаріатом Уповноваженого.

8.25. Надати мені можливість ознайомлення з усіма матеріалами з перевірки та розгляду цієї скарги шляхом надсилання їх належних факсимільних копій (фотокопій з оригіналів) в цифровій (електронній) формі на електронну адресу, з якої отриманий цей лист.

8.26. Надати мені на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, письмове рішення та письмову відповідь з усіх питань скарги та цього звернення.

8.27. Письмово повідомити мені на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, про результати перевірки скарги і суть прийнятого рішення.

8.28. У разі (часткової) відмови в задоволенні вимог скарги надати мені на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, письмове рішення з мотивами відмови та роз'яснити порядок його оскарження.

8.29. Повідомити мені вхідний реєстраційний номер та дату вхідної реєстрації цього звернення та надати мені його належну електронну факсимільну копію (фотокопію з оригіналу) з реквізитами вхідної реєстрації.

III. Вимоги запитів на доступ до публічної інформації та персональних даних, заяви на отримання інформації, необхідної мені для реалізації моїх прав людини

9. Відповідно до ст.ст.8, 10 Європейської Конвенції про захист прав людини, ст.34.2 Конституції України, законів України «Про інформацію», «Про доступ до публічної інформації», «Про звернення громадян», «Про

захист персональних даних», прошу надати мені мої персональні дані та інформацію, необхідну мені для реалізації моїх прав людини, публічну інформацію, ЩО Є ПРЕДМЕТОМ СУСПІЛЬНОГО ІНТЕРЕСУ, необхідну мені для виявлення порушень прав людини, зловживання владою, ризиків для здоров'я людей, і яку я маю намір оприлюднити для суспільства, зокрема, публічну інформацію про себе, яка частково є також моїми персональними даними, а саме:

9.1. Повідомити мені вхідний реєстраційний номер та дату вхідної реєстрації цього звернення та надати мені його належну електронну факсимільну копію (фотокопію з оригіналу) з реквізитами вхідної реєстрації.

9.2. Надати мені перелік усіх документів, складених та/чи отриманих за цим листом, включаючи усіх звернень та подань, тощо офісу Уповноваженого до будь-яких юридичних та фізичних осіб, а також отриманих на них відповідей; усіх складених за цим зверненням протоколів про адміністративні порушення, а саме найменування кожного документу, його автора, вихідний реєстраційний номер та дату, вхідний реєстраційний номер та дату вхідної реєстрації секретаріатом Уповноваженого.

9.3. Надати мені належні факсимільні копії (фотокопії з оригіналів) усіх документів, складених та/чи отриманих за цим листом, включаючи усіх звернень та подань, тощо офісу Уповноваженого до будь-яких юридичних та фізичних осіб, а також отриманих на них відповідей; усіх складених за цим зверненням протоколів про адміністративні порушення.

9.4. Надати мені можливість ознайомлення з усіма матеріалами з розгляду цієї скарги шляхом надсилання їх належних факсимільних копій (фотокопій з оригіналів) в цифровій (електронній) формі на електронну адресу, з якої отриманий цей лист.

9.5. Письмово повідомити мені на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, про результати перевірки скарги і суть прийнятого рішення.

9.6. Надати мені на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, письмове рішення та письмову відповідь з усіх питань скарги.

9.7. У разі (часткової) відмови в задоволенні вимог скарги надати мені на електронну адресу, з якої отриманий цей лист, письмове рішення з мотивами відмови та роз'яснити порядок його оскарження.

9.8. Повідомити, які конкретні заходи щодо протидії та запобігання корупції та правопорушенням, пов'язаним з корупцією, вжиті Уповноваженим за наслідками розгляду цього листа;

9.8.1. Надати належно засвідчені електронні факсимільні копії (фотокопії з оригіналів) усіх створених за цим листом документів щодо протидії та запобігання корупції та правопорушенням, пов'язаним з корупцією. Роз'яснюю, що, відповідно до 5.6,7 закону України «Про звернення громадян», «Письмове звернення також може бути надіслане з використанням мережі Інтернет, засобів електронного зв'язку (електронне звернення). У зверненні має бути зазначено прізвище, ім'я, по батькові, місце проживання громадянина, викладено суть порушеного питання, зауваження, пропозиції, заяви чи скарги, прохання чи вимоги. Письмове звернення повинно бути підписано заявником (заявниками) із зазначенням дати. В електронному зверненні також має бути зазначено електронну поштову адресу, на яку заявнику може бути надіслано відповідь, або відомості про інші засоби зв'язку з ним. Застосування електронного цифрового підпису при надсиланні електронного звернення не вимагається».

Принадібно роз'яснюю Вам, що, відповідно до ст. 3 закону України «ПРО СВОБОДУ ПЕРЕСУВАННЯ ТА ВІЛЬНИЙ ВИБІР МІСЦЯ ПРОЖИВАННЯ В УКРАЇНІ», «...місце проживання - житло, розташоване на території адміністративно-територіальної одиниці, в якому особа проживає...». Місцем мого проживання є житло в м. Вінниці. Законом України «Про звернення громадян» надання заявниками адреси місця проживання, визнаної законом КОНФІДЕНЦІЙНОЮ інформацією, не вимагається. Разом з тим, усі мої актуальні персональні дані про мою інвалідність, склад сім'ї тощо, включно моя адреса, та документи на їх підтвердження, надані мною раніше Уповноваженому з моїми зверненнями і наявні в нього. Зокрема, на мою актуальну і сьогодні адресу надісланий лист секретаріату Уповноваженого, зареєстрований за вихідним №11/15-Щ294436.17/02-190 від 27 липня 2017 року.

Роз'яснюю, що, відповідно до ст.2.2 закону України «Про доступ до публічної інформації», вказаний закон «...не поширюється... на ВІДНОСИНИ у сфері звернень громадян, які регулюються спеціальним законом», тобто, на стосунки суб'єктів звернень – заявників та скаргників, з одного боку, і юридичних осіб-адресатів звернень та їх посадових осіб, протягом часу процедури звернення та з приводу цієї процедури. Це обмеження не поширюється на будь-які інші, крім ВІДНОСИН, аспекти звернень, в тому числі і на ДОКУМЕНТАЦІЮ звернень. Навпаки, всі ДОКУМЕНТИ звернень, що містять відображену та задокументовану будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформацію, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків з прийняття та розгляду звернень, передбачених чинним законодавством, за приписами ст.1 закону України «Про доступ до публічної інформації», є

ПУБЛІЧНОЮ інформацією, а тому на усі документи щодо усіх звернень громадян поширюються усі релевантні правила закону України «Про доступ до публічної інформації».

Роз'яснюю, що, відповідно до ст.7 закону України «Про інформацію», «2. Ніхто не може обмежувати права особи у виборі ФОРМ і ДЖЕРЕЛ одержання інформації, за винятком випадків, передбачених законом».

Роз'яснюю, що, відповідно до ст.19 закону України «Про звернення громадян», «ст.19: Органи державної влади і місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації незалежно від форм власності, об'єднання громадян, засоби масової інформації, їх керівники та інші посадові особи в межах своїх повноважень зобов'язані: ...письмово повідомляти громадянина про результати перевірки заяви чи скарги...» Це означає, що одна відповідь надається на ОДНЕ звернення. Чинним законодавством України не передбачене право об'єднувати в одному документі кілька відповідей на кілька звернень. Відповідно до ст.19.2 Конституції України, «Органи державної влади..., їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України». Це означає, що колективна відповідь на кілька звернень суперечить ст.19.2 Конституції України, отже, є протиправною, а тому взагалі не вважається відповіддю на жодне із звернень, про які в ній ідеться. Це означає, що надання такої відповіді тягне персональну відповідальність винних посадових осіб, в тому числі і адміністративну, як при відсутності відповіді.

Я не даю згоди на будь-яке об'єднання відповідей на різні звернення.

Роз'яснюю, що, відповідно до ст.20.1 закону України «Про доступ до публічної інформації, «Розпорядник інформації має надати відповідь на ЗАПИТ на інформацію не пізніше п'яти робочих днів з дня отримання запиту». Це означає, що одна відповідь надається на ОДИН запит. Ні законом України «Про доступ до публічної інформації, ні іншим чинним законодавством України не передбачене право розпорядника інформації об'єднувати в одному документі кілька відповідей на кілька запитів, тим більше, кільком різним запитувачам. Відповідно до ст.19.2 Конституції України, «Органи державної влади..., їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України». Це означає, що колективна відповідь на кілька звернень суперечить ст.19.2 Конституції України, отже, є протиправною, а тому взагалі не вважається відповіддю на жодний із запитів, про які в ній ідеться. Це означає, що надання такої відповіді тягне персональну відповідальність винних посадових осіб, в тому числі і адміністративну, як при відсутності відповіді.

Я не даю згоди на будь-яке об'єднання відповідей на різні запити.

Роз'яснюю, що в стосунках щодо доступу до своїх чи чужих персональних даних Закон України «Про доступ до публічної інформації» має перевагу і діє та застосовується як спеціальний пізніше ухвалений закон стосовно раніше ухваленого більш загального тематичного закону «Про захист персональних даних» (підстава: ст.ст.16.1, ст.16.6 закону «Про захист персональних даних», п.2 Розділу VI ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ закону «Про доступ до публічної інформації»).

Я не даю згоди на використання будь-якої інформації стосовно мене та моїх персональних даних, включно будь-яких контактних даних, для будь-якої мети і в будь-який спосіб, включаючи і для комунікації зі мною, за виключенням мети, вказаної в цьому зверненні.

Відповідь та запитану інформацію в оригіналах чи в цифрових (електронних) факсимільних копіях (фотокопіях з оригіналів), належно засвідчених відповідно до приписів ст.1 Указу Президії Верховної Ради СРСР від 4 серпня 1983 року №9779-Х „Про порядок видачі та засвідчення підприємствами, установами, організаціями копій документів, що стосуються прав громадян“ (Відомості Верховної Ради (ВВР), 1983, №32, ст.492), який діє в Україні відповідно до ст.3 Закону України „Про правонаступництво України“, пунктів 5.26, 5.27 Національного стандарту України Державної уніфікованої системи документації, Уніфікованої системи організаційно-розпорядчої документації “Вимоги до оформлювання документів” (ДСТУ 4163-2003, затвердженого наказом Держспоживстандарту України від 07.04.2003 № 55), прошу надати мені в установленій законом строк на мою електронну адресу, з якої отриманий цей лист. Я не даю згоди на використання будь-яких інших моїх контактних даних для мети переписки за цим листом.

З огляду на те, що сервіс Доступ до правди не надає опцій приєднання файлів, моя «Скарга №13с-17 про винищення (истребление) владою українських дітей війни» з доказами її вручення адресату, за усіма доступними електронними адресами, додається за посиланням

<https://drive.google.com/open?id=0B7jTH8ZSAI9VUXZCYTJ0TTd1MTQ>. З цього доказу вилучені мої домашня адреса, як віднесена законом до конфіденційної інформації, та моя приватна електронна адреса, як віднесена до конфіденційної інформації мною.

Усі інші докази оприлюднені за лінками, наданими в тексті цього листа, та надані Уповноваженому раніше, і наявні в Уповноваженого. Однак, при наявності потреби та законних підстав, ці раніше надані докази, як і всі інші наявні докази будуть надані засобами Інтернету додатково на першу ж вимогу.

23.10.17

З повагою,

Підпис: Г.С. Щербата

З повагою,

Галина Сергіївна Щербата

Прошу надати відповідь у визначений законом термін електронною поштою.

Це повідомлення було надіслане через сайт "Доступ до Правди", призначення якого - надання можливості громадянам надсилати запити про публічну інформацію з подальшою публікацією цих запитів та відповідей на них
